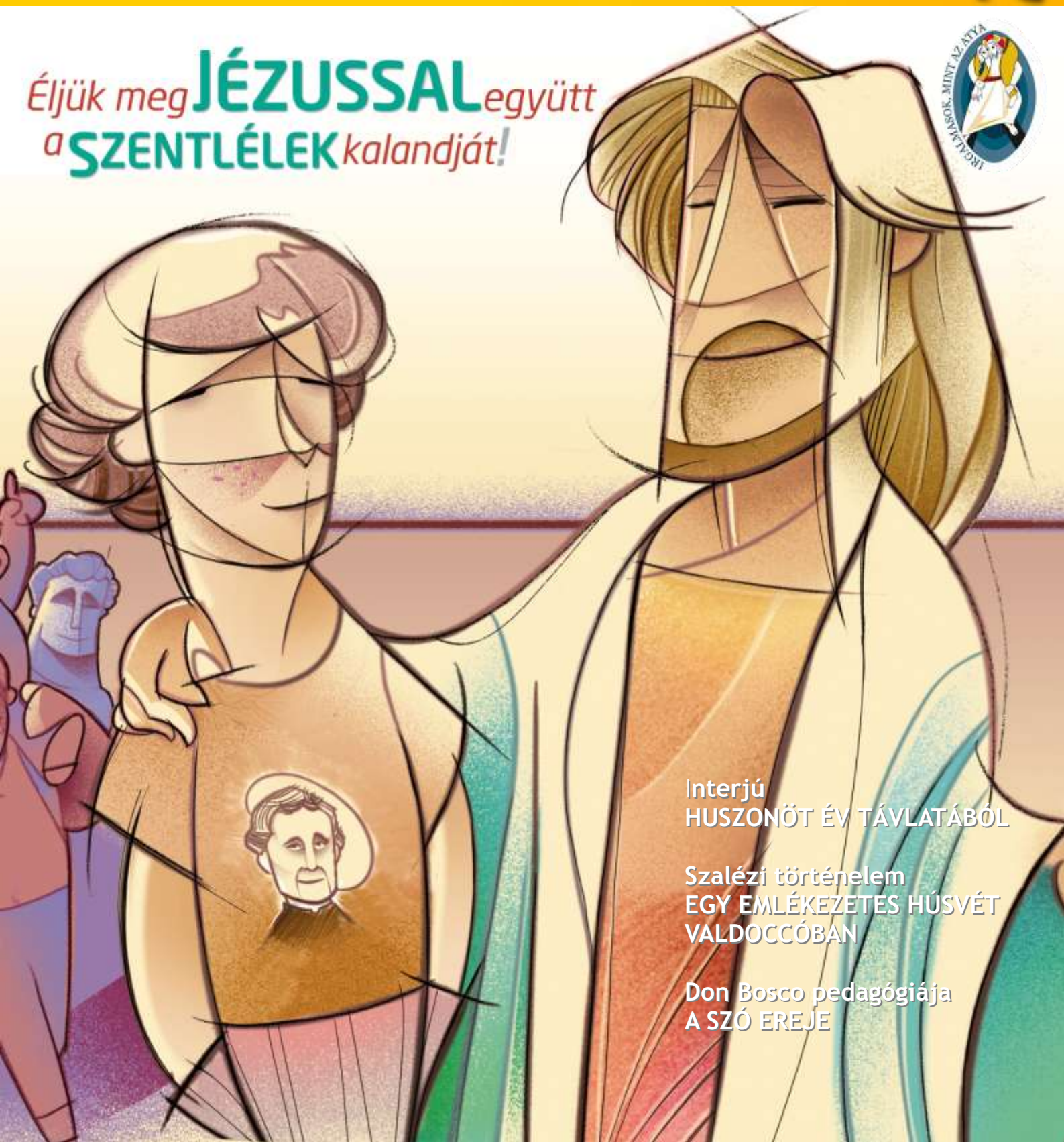

Szalézi Értesítő

2016/1

Éljük meg **JÉZUSSAL** együtt
a **SZENTLÉLEK** kalandját!

Interjú
HUSZONÖT ÉV TÁVLATÁBÓL

Szalézi történelem
EGY EMLÉKEZETES HÚSVÉT
VALDOCCÓBAN

Don Bosco pedagógiája
A SZÓ EREJE

Vidáné Nagy Mária átveszi a díjat

Köszeghy Balázs átveszi a díjat

Dr. Lukács Tamásné átveszi a díjat

Csány Márton átveszi a díjat

A 2016-os év díjazottjai

Don Bosco-díj

Vidáné Nagy Mária

a Don Bosco Nővérek pesthidegkúti Szent Család Óvodájának intézményvezetője

Férjével és három gyermekével a Don Bosco Nővérek pesthidegkúti letelepedése, 1991 óta aktív részese a nővérek életének, tevékenységeinek. Kiváló pedagógus, nagy gyakorlattal rendelkező óvónő. Személyisége, Istenre és emberekre nyitott szíve, mély hite rendkívül fogékonyra tette Bosco Szent János példája iránt. 1994-ben a Don Bosco Nővérek meghívására, az ő gondozásában nyílik meg az akkor még csak délelőtti gyermekfoglalkoztató az oratórium helyiségében. Tapasztalataival, bölcs meglátásaival, szakmai hozzáértésével sokak számára nyújt segítséget ma is a Don Bosco Nővérek Szent Család Óvodájának vezetőjeként.

Köszeghy Balázs

a Szalézi Művek Kft. vezetője

A szakképzésért felelős Országos Egyházi TISZK vezetőjeként ismerkedett meg a szaléziakkal. A Szalézi Művek Kft. megalakulásakor gazdasági, pénzügyi ismereteire építve a tartományi vezetés felkérte az újonnan alakult, a szalézi intézmények gyakorlati képzéséért felelős cég vezetésére, melyet boldogan vállalt el. Mély hite, a Megelőző Módszerre fogékony pedagógiai lelkülete érzékenyvé teszi a társadalom perifériájára szorult, hátrányos helyzetű, főleg roma fiatalok iránt. Minden tőle telhető eszközzel segíti ezen fiatalok munkához jutását és azt, hogy Don Bosco szavaival élve „jó keresztények és becsületes állampolgárok” legyenek.

Boldog Sándor István pedagógiai díj

Dr. Lukács Tamásné

Az egri Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium igazgatóhelyettese

Az egri Leánykollégium egyik alapító tagja, 18 éven keresztül munkájával és élete példájával sokat tett a főiskolás fiatalok keresztény, szalézi lelkületéért. Az ő érdeme is, hogy katolikus, szalézi kollégiumunk nagyon keresett alternatív lehetőséggé vált az Eszterházy Károly Főiskola állami kollégiumai mellett.

Rózsáné Dr. Czigány Enikő

Szalézi munkatárs, főiskolai tanár

Az albertfalvi szalézi munkatársi csoport alapító tagjaként 1997-ben tett munkatársi ígéretet. A nagyközönség számára is közérthető előadásaival többször is segítette az évente megrendezésre kerülő Szalézi Pedagógiai Konferencia munkáját. Pedagógiai témájú, Don Bosco Megelőző Lelkiségét bemutató cikkeit gyakran olvashatjuk a Szalézi Értesítőben. Évtizedes munkáját szeretnénk megköszönni ezzel a díjjal.

Savio Domonkos-díj

Csány Márton

Animátor, az óbudai oratórium segítője

Hosszú évek óta a szalézi ifjúság meghatározó alakja. Életének kiemelkedő része Don Bosco pedagógiai módszere. Sokat tett Boldog Sándor István szalézi vértanú életének megismertetéséért. Tevékenyen vesz részt az animátorok képzésének alakításában, a fiatalok tartományi lelki, sport és közösségi programjainak alakításában. A Szalézi Ifjúsági Mozgalom európai elnökeként sokat tett a magyar szaléziak jó hírének továbbvitelében.

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Az első Oratórium udvara

„Ne lépj be szétszórtan. Úgy szemléld, mint a bevetett mezőt;
mint a házat, amelyben atyád élt. Hallgasd!” (Don Ersilio Renoglio)

A SZALÉZI IRGALMASSÁG A MEGELŐZŐ MÓDSZER MEGÉLÉSE IRGALMASSÁGUNK MEGÉLÉSÉNEK LEGFŐBB HELYE AZ ORATÓRIUM

A 2016-os esztendőben sok esemény kötődik az Oratórium megalapításához, életéhez. Ezért azt javasolom, hogy tartományi és helyi programjaink egyik fő aspektusa az oratórium legyen. Ideje elgondolkodnunk az oratórium jelentőségén, küldetésén, helyes lelki és nevelői feladatán és főleg a megújításán. Sok gyakorlati kérdést is rendezni kéne az oratóriumok kapcsán. Meghívom a Szalézi Családot, hogy közösen fedezzük fel és újítsuk meg lelkiségünket, ami nem más, mint Valdocco lelkisége.

1846. április 12. Az Oratórium végleg letelepedik állandó helyén, Valdoccóban, a Pinardi-házban

1846. november 3. Margit mama az Oratóriumba költözik

1856. június 8. Savio Domonkos megalapítja a Szaplótelen Fogantatás Társulatát „Don Bosco sajátos lelkipásztori tapasztalatra tett szert első oratóriumában. Ez az ifjak számára otthon volt, amely befogad, plébánia, amely evangelizál, iskola, amely előkészít az életre, játszótér, ahol az ifjak jó barátként találkoznak és örvendezve élnek.” (Alapszabályaink 40. pont)

Don Bosco szándéka szerint az oratóriumnak négyes funkciót kellett ellátnia. Négy fontos terület volt, amely a fiatal közelebb vezeti Istenhez, és így „becsületes polgára lesz a hazának, és majdan a mennyországnak is”.

Ehhez elengedhetetlenül fontos volt a katekizmusoktatás, az ünnepek megszentelése és a rossz társaság távoltartása a megelőző nevelési módszer segítségével. Don Bosco először a kellemes és tisztességes szórakozásról beszél, de rögtön utána teszi, hogy ez csak járuléka, és csak édesgetésként szerepel a gyermekek részére. A fő cél, ezt ő maga is többször kiemeli, a vallásos oktatás.

Az oratórium jellegzetesen szalézi tevékenységi forma, mely kezdetben egysze-

rű hitoktatás volt, de sohasem hiányozhatott belőle a játék, a jókedv, vidámság. Don Bosco 1846-ban alapította meg oratóriumát Valdoccóban. Számára az öröm volt a „tizenegyedik parancsolat” - az öröm, mely a fiatalok és nevelők közötti együttműködésből és bizalomteljes kapcsolatból születik.

A szalézi oratórium sokrétű, vallásos ifjúsági szabadidőközpont. Olyan mindenki számára nyitott intézmény, ahol a fiatalok szabadon kibontakoztathatják kreativitásukat. Olyan közeg, ahol mindenki lehetőséget, teret és támogatást kap ahhoz, hogy elképzeléseit és vágyait építhesse. Mindenki tehetséges valamiben! Valaki a számítógépes berendezésekhez ért, valaki szuperül zenél, valaki magas szinten tud sportolni.

Egy jó oratóriumban mindez együtt egy olyan nagy baráti közösséget hoz létre, amelyben mindenki megtalálja a saját részét, és a közösség életét mindenki úgy építi adottságaival, ahogyan tudja. A sporton, a zenén, a játékon és a különböző közös programokon keresztül családi-as, baráti légkörben fejlődhetnek a fiatalok emberi és keresztényi értékekben.

Az oratórium vezetője és szíve a szalézi, aki jó atyaként mindenkinek a mindene. Nála fut össze minden és mégsem ő van a középpontban. Az oratóriumi közösség összetartó ereje a közös meggyőződésben rejlik, hogy Isten szeret bennünket és vidámságra teremtett minket. Don Bosco ezt így foglalta össze: „Mi a szentséget a vidámságban éljük meg.”

Az Irgalmasság jubileumi szentéve külön is meghív minket az oratóriumi lelkület és élet elmélyítésére.

Az oratórium az irgalmasság színtere a szalézi küldetésben, hiszen mindenki felé nyitott, Isten egyetemes üdvözítő akaratát kinyilvánító meghívás. Don Bosco mint a mennyei Atya irgalmasságának tanúja vezette Valdocco ünnepeit és min-

dennapjait. Ezért volt gondja mindenkire, aki bizalommal fordult hozzá, és minden élethelyzetben fiai mellett állt, az imádságban éppen úgy, mint a munkában, a lelkivezetésben és a közösségi életben. Nem csak ünnepelni akart a fiúkkal, de támaszuk lett a kudarcokkal teli hétköznapokban is. A „Megelőző módszer”, mint az irgalmasság lelkisége vált valóra. Meghívom a magyar Szalézi Családot, minden munkatársunkat, barátunkat, hogy a szentév alkalmából tanulmányozzuk az irgalmasság jelenlétét Don Bosco írásaiban és nevelési gyakorlatában. Lássuk meg Atyánk fiatalkori fejlődésében, hivatásában és szalézi életében az irgalmas Atya jelenlétét. Atyánk, aki irgalmas volt Bosco Jánossal, velünk is irgalmasságot gyakorol. És mint Őt, úgy minket is meghív, ránk is küldetést bíz, hogy az Ő Atyai Szívét vigyük a fiatalok és a családok életébe.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

„Látni akarjuk Jézust!”
1%
Hívószámunk: 19673752-1-41
BOSCO SZENT JÁNOS
IFJÚSÁGI NEVELÉSI ÉS OKTATÁSI
ALAPÍTVÁNY
Címünk: 1032 Budapest, Bécsi út 175-177.
Bankszámunk: 11991102-02116754-00000000
MINDEN FORINT SZÁMÍTI!

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

Olyan Szalézi Családról álmodom, amelynek tagjai boldog férfiak és nők

Az nem lehet, hogy a közösségeinkben, jelenléteinkben és műveinkben ne olyan emberek éljenek, akiket boldoggá tesz a küldetésük és az életük, amelyet nap mint nap odaajándékoznak.

Szívemben és elmémben őrzöm Don Bosco születése bicentenáriumának felejthetetlen emlékeit, amit augusztusban együtt élhettünk meg Valdocco és Colle Don Bosco szalézi szent földjén. Csodálatos ajándék és kegyelem volt, hogy több napon keresztül együtt lehettünk az ötvennyolc országból érkezett fiatalok ezreivel.

A bicentenárius záró ünnepe is rendkívüli volt Colle Don Boscóban. Nagy öröm volt számomra hallani az ünnepekről szóló híreket és azok visszhangját, amelyeket a világ legkülönbözőbb pontjain tartottak a most lezárt év folyamán. A Szentléleknek hála a Szalézi Család teli van étellel.

A szalézi jubileumi év után elérkezett annak az ideje, hogy megtervezzük és megvalósítsuk mindazt, amit most a szívünkben hordozunk. A jövőre és a világon szinte mindenütt elterjedt Szalézi Családunkra gondolva szeretném felfedni előttetek az egyik legbensőbb álmomat, amelyet néhány hónappal ezelőtt már megírtam a szalézi testvéreknek címzett levelemben.

Az álmom pedig a következő: azt szeretném, ha Don Bosco születése bicentenáriuma után, s e csodálatos esemény gyümölcseként a Szalézi Családot boldog férfiak és nők alkotnák.

Meglepődtetek? Úgy gondoljátok, furcsa, hogy erre vágyom? Vagy hogy ez egy utópia?

Számomra ez egy kibontakozó valóság, amelyre a világnak nagy szüksége van, s amit a fiataljaink is megérdemelnek.

Tudjátok mit? Semmi kétségem afelől, hogy a világon mindenhol, mindannyian, Don Bosco számos barátjával, a fiatal vezetőikkel és a világi hitoktatókkal együtt jót teszünk, nagyon sok jót, de úgy gondolom, ez még nem elég. Mert bár ez is nagyon fontos, de nem elegendő!

Ennek a jónak, olyan férfiak és nők, megszentelt vagy világi, de mindenképpen szalézi identitású emberek tanúságtételéből kell származnia, akik boldognak érzik magukat, és valóban azok is. Az nem lehet, hogy a közösségeinkben, jelenléteinkben és műveinkben ne olyan emberek éljenek, akiket boldoggá tesz a küldetésük és az életük, amelyet nap mint nap odaajándékoznak.

Mindannyian ismerünk olyanokat, akiket igencsak próbára tett az élet. Hisz az élet maga is ilyen. Senki sem kerülheti el ezt a sötét és fájdalmas oldalát. A keresztények boldogsága nagyon is emberi boldogság, amely nem feledkezik meg a testi és kapcsolati dimenzióról sem, és ahogy Szent Pál is mondta, leginkább a nyomorúság közepette is jelenlévő örömben nyilvánul meg. Tehát a keresztény boldogság a hívő lelkének mélyében lakozik, amely nem más, mint az Istennel való benső kapcsolata. Senki sem tudja ettől megfosztani, mert senki sem tilthatja meg egy kereszténynek, hogy szeresse az Urat és a testvéreit, akár a legszélsőségesebb helyzetekben is: erre

emlékeztet a vértanúk példája.

Ezért kell a vidámságunkkal és a mosolyunkkal megmutatnunk minden nap, hogy *boldoggá tesz az élet, amit megéliünk és amit odaajándékoznak*. És ha minden keresztény embernek ezt a fényt kellene árasztania magából, mennyivel inkább kell így tennünk nekünk, a Szalézi Családnak, akik Don Bosco karizmájának örökösivé váltunk! Egy olyan atya gyermekei vagyunk, akinek a szentség *állandó vidámság*; mi pedig az ő lelkesedésével szenteljük életünket és időnket mások szolgálatára.

Nem tehetjük mindezt közönyösséggel. A legjobb példát, amit mindannyian megtapasztaltunk, az édesanyák jelentik. Ők életet adtak és az életüket adják nap mint nap, feltétlen gyöngédséggel és derüvel, anélkül, hogy ránk hárítanak fáradságukat és fájdalmaikat.

A szalézi karizmának van egy egészen egyedi tulajdonsága: mindene megvan, amellyel reményt, optimizmust, és lelkesedést sugározhat. És nekünk, nektek és nekem, akiknek megadatott, hogy ezt ma megtestesíthetjük, ki kell hirdetnünk a világnak, hogy *boldogok vagyunk, hogy az életünknek csodálatos, valódi értelme van, és hogy Jézus követése Don Bosco nyomdokaiban kiteljesíti az életünket*.

Ha ez nem volna elég motiváció, kedves barátaim, az biztos, hogy az összetett, sokszor kemény és közönyös világunkban a szavaknál a tettek tudják csak jobban megérinteni az emberek szívét. És ha van valami, amelyre ennek a világnak iszonyú nagy szüksége van a béke mellett, akkor az a remény, valamint az olyan férfiak és nők, akik szinte tudtukon kívül is *reményt sugároznak*.

Idén Sierra Leonében leszek a január 31-i Don Bosco ünnepen. Azért utasítottam vissza Valdoccót (remélhetőleg Don Bosco is beleegyezett az égből), hogy a sierra leonei testvérekkel, az ottani Szalézi Családdal és azzal a sok száz gyermekkel lehessenek, akik az ebolajárvány során veszítették el a szüleiket.

Szeretném, ha a jelenlétem az egész Szalézi Család jelenlétét jelképezné, a reményt, a szeretetet, a közvetlenség hívívójét, hogy velük együtt élhessem meg azt a boldogságot és vidámságot, amelyről álmodtam, azt az erőt, amely átsegít a mindennapok nehézségein.

Drága Szalézi Családom, valósítsuk meg együtt ezt az álmot! Don Bosco megérdemel egy ilyen családot.

Hittel, Istennel teli Szalézi Családról álmodom

Ez lesz az egyik csodálatos gyümölcse Don Bosco születési bicentenáriumának, melyet a nemrégiben lezárt évben ünnepeltünk. Olyan Szalézi Családról álmodom, melynek tagjai, férfiak és nők, szerzetesek és laikusok, akik mély hittel, csillogó szemmel és Istennel eltelt lélekkel igyekeznek élni

mindennapjaikat.

Néhány hónappal ezelőtt azt írtam szalézi rendtársaimnak, hogy az egyik legértékesebb minőségünk, amelyre nagyon oda kell figyelniük, az az, hogy sok helyen, számos országban, ahol jelen vagyunk és nagy odaadással dolgozunk, az emberek a munkánkról ismernek bennünket, de nem tudják, vagy megfélemlenek arról, miért tesszük mindezt, és mi is az életünk valódi értelme. Csodálattal néznek ránk a fiatalokkal végzett munkánkért, nagyra értékelik az iskolahálózatunkat s köztük a szakképzéseinket. Végtelen tisztelet övez az utcagyerekek közötti tevékenységeink miatt, számos oratoristánkat dicsérik odaadásáért és kreativitásáért, nagy figyelemmel kísérik a szegény sorsú fiataloknak, családoknak megnyitott házaik életét stb.

Sokszor azonban nem tudják megmondani, kik vagyunk, és még kevésbé, miért tesszük, amit teszünk, miért élünk úgy, ahogy élünk.

És ez az én álmom, szeretett Szalézi Családom, Don Boscónak és az ő karizmájának barátai: hogy bárki, aki találkozik velünk, valamely közösségünkkel, vagy egy csoportunk tagjaival, a hit embereinek jelenléte érintse meg, akiknek mély és szilárd hitük van, s egyszerű tetteinkkel és életünkkel szinte akaratlanul is felfedjük kik vagyunk, kihez tartozunk. Mert elsősorban hívők vagyunk, s erre büszkék lehetünk, tudva: „milyen jó engedni, hogy visszatérjen, megérintse az életünket, és útnak indítson minket az ő új életének közlésére! Végső soron az történik, hogy »amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük« (1 Jn 1,3).” (Evangélium Gaudium, 264.)

Mély meggyőződés, hogy ez az az út, amelyre ma a leginkább szükségünk van, ahogy a világnak is. Ápoljuk, tápláljuk és mélyítsük el hitünket, legyünk a hit emberei, azért tegyük, amit teszünk, mert meghallottuk Jézus hívását, és megérezte annak a valódi örömét, hogy igent mondunk az Úrnak, aki tanúként küld minket az emberek közé. Ha *Istennel eltelt* férfiak és nők vagyunk, kisugározhatjuk Őt mindazokra, akikkel a mindennapjaink során találkozunk.

Így hirdette Istent Don Bosco. Aki mindig jelen van és él. Isten, mint társ, mint a levegő, amit beszívunk. Olyan, mint a halaknak a víz, mint a szerető szív meleg fészke. Ő az élet illata. Csak a gyermekek tudják, milyen is Ő, a felnőttek nem. Egy kisfiú elvarázsoltva nézte a katedrális gyönyörű üvegablakait, melyeken átragyogtak a nap sugarai. „Most már tudom ki a szent” – mondta váratlanul. „Valóban? Kicsoda?” –

kérdezte a hitoktató. „Az, aki átengedi magán a fényt.”

Don Bosco egy ragyogó üvegablak volt, aki átengedte magát Isten fényét. A Szalézi Családnak is ezt kell tennie.

Megmaradni, szeretni, gyümölcsöket teremni

A világnak egy olyan Szalézi Családra van szüksége, amelynek tagjai képesek **megmaradni, szeretni, gyümölcsöket teremni**. Ez a három ige, a szőlőtő és a szőlővessző (Jn 15,1-11) ikonja előtt arra hív bennünket, hogy vegyük tudomásul, mennyire fontos mélyen Jézusban gyökerezni, hogy mindinkább Benne maradjunk, és általa egy olyan vonzó testvériességet éljünk meg, amely a fiatalok és mindazok szolgálatához vezet bennünket, akikhez Családunk karizmatikus jellemzői irányítanak.

Ez a három ige segít megvalósítani életünkben **Isten elsőbbiségét**, de nem szabad megfélemlenünk arról sem, hogy elsősorban „Isten kereső” és szeretetének tanúi vagyunk a fiatalok és közülük is a legszegényebbek között.

Ez a három ige a szívünk mélyére hatolva arra ösztönöz, hogy még inkább részeseivé váljunk Isten művének. Istennel együtt dolgozzunk a szötteken, *a testvériesség, a tisztelet, a nélkülözők és a reményvesztettek iránti figyelmesség fonalával*.

Üzenetem végén szeretnék emlékeztetni mindannyiótokat, hogy **szalézi család vagyunk**; Don Bosco csodálatos karizmáját nem azért kaptuk, hogy magunkkal foglalkozzunk, hanem hogy **adjunk és önmagunkat adjuk oda**, hogy **Isten irgalmának** kezei és megtestesítői legyünk.

Bollettino Salesiano 2016/1-2

Huszonöt év távlatából

A Magyar Szalézi Tartomány újraindulása

Huszonöt évvel ezelőtt, 1991. január 31-én új korszak kezdődött a Magyar Szalézi Tartomány életében: ekkor volt P. Havasi József tartományfőnöki beiktatása. Sok tanulságot tartogat a visszaemlékezése erre a korra, amikor negyven év szétszórás után újra kezdték a szerzetesi életet Magyarországon. Habár Havasi atya és az akkori szaléziak nem tudták, mi vár rájuk, de ott hagyták egyházmegyei, külföldi szolgálatukat, vagy éppen polgári foglalkozásukat, hogy újra kezdjék a szalézi életet. Mert rajongva szerették a rend alapítóját, Don Boscót.

Milyen volt itt a helyzet huszonöt évvel ezelőtt? A rendtársak összejöttek annak a hírére, hogy újból lesz szalézi tartomány?

A nagyrésztük első hívásra jött és idős fejjel kimondta: – Itt vagyok, dolgozni akarok! – ez lelkesített engem. Nagyrésztük kijelentette, hogy visszatér. De hova? Mert egy évvel korábban visszakaptuk ugyan Szombathelyen és Balassagyarmaton a plébániát, de rendház nélkül. Ezért nem volt semmink, az égadta világon semmink. Június végén jártam Rómában, a rendfőnökségen, ahol előadást kellett tartanom a magyar helyzetről. Azt mondtam a rendtársaknak és a rendfőnöknek, hogy elkezdtük a mínusznál és mostanára elérkeztünk a nulláig. Ez volt a helyzet.

Mit csináltak a rendtársak, mielőtt újraalakult volna a tartomány?

Nagyrésztük plébánián dolgozott, mint plébános vagy káplán, kántor vagy sekrestyés, a másik része fizikai munkás volt, vagy nyugdíjas, mert ebben az időben már nyugdíjasok is voltak köztünk.

Hogy kezdődött a tartomány újraalakítása? Volt két plébánia, és ennyi?

Igen, de ezek is olyan „félmegoldások” voltak, mert nem volt hova tenni a rendtársakat, a rendházakat nem kaptuk meg vissza. Az első lépésben megpróbáltuk Balassagyarmaton kiszélesíteni a házunkat, meg Szombathelyen keresni egy-két helyet a rendtársaknak. Nagy hálával tartozom Marosi Izidor váci püspök úrnak, aki azt mondta: – Ide figyelj, halom, hogy nincs semmitek, hát itt van Újpesten a Megyeri úti plébánia, az jó lesz nektek. – Hát – mondom – jó, püspök úr, hálásak vagyunk, de úgy tudom, hogy van ott egy plébános. – Jó, jó – mondja – majd gondoskodom én róla, kanonok lesz Vácon. Így jöttünk ide, Újpestre, most, augusztusban lesz huszonöt éve.

Hogyan sikerült ebből tovább fejlődni, visszaszerezni újabb házakat?

Úgy szólt a törvény, hogy vissza lehet igényelni a volt tulajdonainkat, amit szeretnénk visszakapni. Ezen a téren nagy segítségemre volt egy ügyvéd, dr. Papp

Antal, aki sajnos ma már nem él. Ő szívvel-lélekkel támogatott, segített minket, harcolt, hogy egymás után kapjuk vissza a házainkat. Megemlítem például Óbudának a visszaszerzését, mert nagy szükségünk volt rá, hogy Budapesten legyen egy házunk. Ezt is nagy nehézségek árán kaptuk vissza, de hála Istennek ma az egyik legszebb és legnagyobb házunk Budapesten. Aztán lassan-lassan, egymás után visszakaptuk a házainkat, de teljesen romos állapotban. Például amikor megláttam Péliföldszentkeresztet, azt mondtam: „Ezt nem kérjük vissza!” De ma büszke vagyok és örülök, hogy visszakértük, mert ma egy gyönyörű házunk Péliföldszentkereszt.

Mindent visszakaptak?

Nem. Be kellett adni, hogy melyik házunkat igényeljük vissza. Tíz év volt erre 2001-ig, és utána volt egy rendelet, hogy minden rendnek valamiről le kell mondania, és ezért az Egyház kapott minden évben egy meghatározott összeget az államtól. Mi lemondunk két házunkról, Tanakajdról, amiért igen fáj a szívem, mert gyönyörű ház volt, ott volt a

Havasi József atya tartományfőnöki beiktatása huszonöt évvel ezelőtt a Szondi utcai Szent Család-templomban

novíciátusunk, és Újpesten, a Baross utcában a kollégiumról, ami ma egy gazdasági iskola.

És azok az intézmények, amelyek korábban szaléziak voltak?

Ezeket visszakaptuk. Nem ment egyszerre, lassan-lassan egymás után, mert nehéz volt a bennlévőket kitelepíteni. Ez is egy borzalmas dolog volt, amit én, aki külföldről jöttem, nem érttem, hogy nem mi kaptunk kártérítést, hanem azok, akik addig használták, mi pedig romokban kaptuk vissza a házainkat.

Milyen instrukciókat tudott adni a rendtársaknak huszonöt éve, akik akkor öszejöttek? Mi legyen, ki mit csináljon?

Nem volt könnyű. Voltak, akik nagy lelkesedéssel jöttek, de már idősek voltak és nem sokat tudtak tenni, mások, akik aktívak voltak, azok meg nagyon nehezen jöttek el, mert a püspök urak sem engedték el őket szívesen. Az előbbieknél szeretném kiemelni Fias Istvánt, aki Bodonyból jött vissza. El akartuk kezdeni a novíciátust, de kellett hozzá novíciusmester is. Nem tudtam, ki legyen. A többiek Fias atyát említették, aki akkoriban egy hatalmas plébánián volt. Elmentem hozzá. Nagy ebéddel fogadott, aminek a végén azt mondtam neki: „Gondolhatod, hogy nem azért jöttem, hogy ebédeljek, hanem kérni szeretnék valamit tőled. Szeretném, ha visszajönnél és te lennél a novíciusmester.” Soha nem felejttem el, annyira megható volt, amikor ez az idős rendtárs csak ennyit mondott: „Mikor menjek?” Ez gyönyörű dolog volt! És sok ilyen rendtársam volt! Aki otthagyt mindent és azonnal jött, pedig nagy nyomorba jött vissza. Például amikor Peisch atya visszajött Óbudára, egy nyomorúságos konténerben lakott, de visszajött, lelkesen.

Milyen állapotban volt a novíciátus? Hogyan tudott az elindulni?

Mindjárt, amikor visszakaptuk Szombat-helyet, arra gondoltunk, hogy novíciátus kell. Volt egy kis épület, amit valamikor az iskolaigazgatónak építettek szolgálati lakásként, azt gyorsan átépítettük, hogy szeptemberben ott kezdődhessen a novíciátus. Még nedvesek voltak a falak, amikor megnyitottuk. Szép épületet építettünk oda, minden novíciusnak volt szép szobája, a megáldására pedig a rendfőnök úr is eljött szeptember 8-án, és buzdított minket, hogy előre, előre, de nem volt hová előre, mert még akkor sem volt semmink.

Az első novíciusok, akik '91 után jelentkeztek, hogy gondolhatták, hogy

Havasi József atya tartományfőnöki beiktatása 1991. január 31-én volt Budapesten. Néhai rendtársa, Zsédely Gyula huszonöt évvel ezelőtt így írt az Új Emberben erről a jeles eseményről:

„Január utolsó csütörtökén a Szondi utcai Szent Család templom több mint félezres hívőserege régen várt kedves ismerőseit köszöntötte, mikor 46 koncelebráló szalézi rendtestvér vonult az érkező mai magyar „Don Bosco” elé. Az osztrák szalézi tartományfőnök, P. Dr. Josef Keler kísérte el Bécsből rendtársát, barátját, az új magyar provinciálist, P. Havasi Józsefet, akit a 17 000 tagot számláló rend főnöke, P. Egidio Viganò 1990. november 1-én a Szent István Magyar Tartomány élére állított. A szentélyben a pesti Szent Család templom plébánosa, Gyulai Oszkár köszöntötte a Szalézi Családot: a papokat, a segítő testvéreket, a Segítő Szűz Mária Leányait, a munkatársakat; majd P. Josef Keler búcsúztatta rendtestvérét, P. Havasit az osztrák rendtársak nevében. Kedves barátot és munkatársat vesztenek – mondta –, de tudják, hogy jó helyre került. A magyar rendtársak nevében P. Dauner János üdvözölte az új tartományfőnököt, aki 34 év után tért vissza övéi közé, akiket tulajdonképpen soha el sem hagyott, hisz az elmúlt hosszú évek folyamán számtalan tanújelét adta együtt-érzésének. Visszatérése pedig például szolgálhat azok számára, akik még tétováznak, mérlegelnek. Erőt ad ez a példa, hogy a megmaradt szaléziak Don Bosco optimizmusával, Isten ügyéért minden nehézséget is vállaló lelkiületével és elhatározásával kezdjék el új életüket.

Havasi József megköszönte Dauner atya üdvözlő szavait, és köszönetet fejezett ki Gyulai Oszkár plébánosnak, hogy helyet adott a szaléziaknak ünnepük megtartására. – Úgy érzem magam – mondta a többi között –, mint Don Bosco atyánk 1841. december 8-án, amikor befogadta első növendékét, az árva Garelli Bertalant. Aztán jöttek a többiek, tízen, százan, ezren, s ő mindig más templomban kért helyet nekik, hiszen nem volt saját otthonuk. Negyvenegy év telt el, mióta a pártállam szétzavart bennünket, s otthonunk nekünk sincs – jelentette ki. (...)

Még hallom P. Havasi kérését:

– Búcsúzóul, vagy inkább indulásnak, kezdésnek, hadd kérjek még valamit tőletek: ha találok az utcán, vagy bárhol hangoskodó, szokatlan öltözetű, fölünyeskedő fiatalokkal, ne szóljátok meg, inkább szeressétek őket, nyújtsátok feléjük a kezeteiket. Erre várnak...”

A régi képen Havasi atya mellett baloldalon a jelenlegi tartományfőnök, Ábrahám Béla atya, még mint diakónus és reménybeli szalézi

szalézinak jönnek, hiszen előtte gyakorlatilag nem volt szalézi rend Magyarországon?

Hát igen... Azért voltak szalézi atyák, akik plébániákon dolgoztak és ők lelkesen foglalkoztak a fiatalokkal. Béla atya például a Szent Család-templomba járt, ahol Peisch atya volt az úgynevezett „káplán”, akin keresztül ő megismerte a szaléziakat, és mint teológus már szalézi akart lenni. Amikor fölszentelték '91-ben, azonnal jelentkezett, hogy jön novíciátusba. A többiek pedig... Szeretném megemlíteni, hogy Bécsben kiadtuk Don Bosco életét, amit Lukács István írt.

Szegedi István álnéven adtuk ki és szerencsére egy békepap protekcióval 6000 könyvet elhozott Magyarországra. Két mostani rendtársunk ebből a könyvből ismerte meg Don Boscót és így jelentkezett a novíciátusba.

Továbbra is volt együttműködés a Magyar Tartomány és a bécsi központ között?

Ez volt a szerencse, hogy én több mint harminc évet külföldön éltem, az osztrákokat és a németeket is jól ismertem, és mentem mindig kalapozni Rómába is. Hihetetlen segítséget adtak. Ennek kö-

szönhetően föl tudtuk építeni a házainkat. Mindig volt, aki segített rajtunk. De a rendtársaink is nagylelkűek voltak. Sokan spóroltak, és amikor visszajöttek, nagy összegekkel segítették a rendet. Így tudtuk mindjárt megkezdeni az építkezést mindenhol.

És jöttek-e a hívek? Lettek-e új szalézi hivatások?

A hívek jöttek, mert a szalézi atyák megmaradtak szalézinak, mindig beszéltek Don Boscóról. Voltak illegális munkatársaink is, és amikor megkezdődött a munka, jelentkeztek: „Itt vagyunk!” A munkatársak sokat segítettek. És hála Istennek, az első időkben több fiatal jelentkezett szerzetesnek, mint most. Persze, nemigen ismerték a szerzetesi életet, nem ismerték Don Boscót. Jelentkeztek, utána meg lemorzsolódtak, mert nem olyan könnyű, a szerzetesi élet is megköveteli a magáét, de az első években sokkal többen jelentkeztek, mint ma.

Hogy alakult ki az, hogy most már több ezer fiatal járhat Magyarországon szalézi iskolákba?

Ez sem volt könnyű. Az első iskolánk volt '93-ban Kazincbarcika. Megkérésre az alpolgármester, és azt mondta, baj van, mert egy munkatárs elkezdte a munkát, de mindjárt keresztet és Don Bosco képet rakott ki az osztályban, holott az állami törvények nem tették ezt lehetővé. Az volna a legjobb, ha átvinnék az iskolát. Ki kell hangsúlyoznom, hogy ez egy cigány iskola volt, ahol borzalmas körülmények uralkodtak. Én akkor összehívtam a tartományi tanácsot, és azt mondtam: a mi szabályaink szerint elsősorban az elhagyott fiatalokért vagyunk itt. Ha újra kezdjük, akkor mindjárt avval kell kezdeni, ami a szabálykönyvünkben az első helyen van. És így vettük át Kazincbarcikát.

Miben rejlik a szaléziak sikerének titka? Mitől hallgat ez a rengeteg fiatal – egyáltalán, a rengeteg cigány fiatal – a szaléziakra és szívesen jár iskolába?

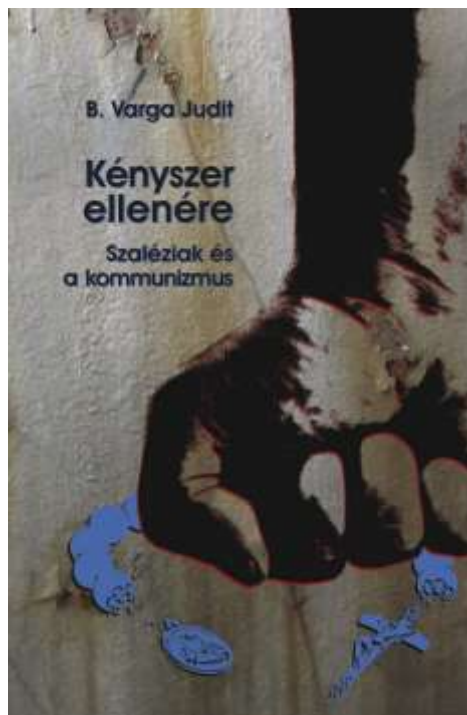
Nem könnyű ez sem. Még könnyebb volna, ha több szalézi volna, akik Don Bosco szellemét átvinnék, de hála Istennek, vannak laikusok is, akik szívvel-lélekkel teszik a dolgukat. A legfontosabb a cigánygyerekekkel való foglalkozásban, elfogadni őket, úgy, ahogy vannak és szeretni őket. És akkor lehet valamit kezdeni. Don Bosco szellemében akarunk dolgozni, elfogadni és szeretni a gyerekeket, megbecsülni őket, és ezzel eredményeket tudunk elérni.

Könyvismertető

B. Varga Judit

Kényszer ellenére Szaléziak és a kommunizmus

Hogyan kerültek szerzetesek a kommunista elnyomás végrehajtásáért felelős államvédelmi tisztekkel egy perbe? Tényleg minden ÁVH-s gonosz volt? Miért helytelen leügyneközni mindenkit, akinek a neve szerepel a diktatúra belügyminisztériumának megmaradt elhárítási irataiban? És mit vétettek a szaléziak, hogy egyiküket, a szerény és mindig vidám laikus testvért, Sándor Istvánt 1953. június 8-án kivégezték? Miért nevezték őket „munkáspapoknak”? És honnan a szalézi szerzetesek kimeríthetetlen jókedve?

A válaszokat és a részletek megismerését tartalmazza a Don Bosco Szalézi Társasága és az Új Ember Kiadó közös gondozásában megjelent, eddig feltáratlan levéltári források feldolgozásával íródott kötet. A történész-muzeológus szerző az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában végezte kutatásai nagyobbik részét a kommunizmus, majd puhább változata, a szocializmus politikai rendőrsége által megfigyelt, illegálisan vagy emigrációban élő szalézi szerzetesekről. Az összegyűlt anyagot a Don Bosco Szalézi Társasága tartományi archívuma, az esztergomi Primási Levéltár és a Szombathelyi Egyházmegyei Levéltár dokumentumaival egészítette ki. Életútinterjúkat készített a

diktatúrában a szaléziakkal együtt szenvedő civil kortársakkal.

A Time magazin 1949. február 14-i számának címlapján szereplő bebörtönzött bíboros, Mindszenty József letartóztatásával és mindössze ötnapos koncepciós perével indult el a gyűlölet és erős részrehajlás övezte magyarországi egyházüldözés. Ettől kezdve nyíltan és félreérthetetlenül folyt az élet-halál harc a „klerikális reakció” képviselői, a papok és a szerzetesek ellen. A bíboros volt az első, aki vette a bátorságot és neve mellé odatette a C. F. betűket a különféle kínzásokkal kicsikart „beismerő vallomása” mellé. *Coactus feci*, azaz kényszer hatására írta alá a kommunista bíróság által perdöntő bizonyítékként kezelt dokumentumot. Ugyanezt írta neve mellé a három és fél év múlva letartóztatott szalézi tartományfőnök, Ádám László is. Ő annak az abszurd pernek volt az egyik vádlottja, amelyben kilenc ávóst, két civilt és öt szalézi szerzetest ítélték el; a 39 éves Sándor István örökfogadalmas szerzetes testvért az államvédelem két tisztjével együtt halálra. A rendszerváltás után rehabilitálták mindnyájukat. Sándor István vértanút 2013. október 19-én a boldogok sorába emelte az Egyház.

A kötet kilenc fejezetben (*I like Don Bosco; Jókedvvel, bőszéggel; Aki nincs ellenünk, az kivel van?; Ki kicsoda?; Ez a hatalom öl; Fogalomzavar; Adta, vette, teremtette; Aki a virágot szereti...; Édes otthon*) tárgyalja a kommunista vallásüldözést itthon és külföldön megélt szaléziak, különösen Ádám László és Edelenyi István illegális tartományfőnökök, az osztrák tartományba kényszerült, majd a magyar tartományt 1990-től újjászervező Havasi József és a ma a pesthidegkúti rendházban szolgáló Roboz Etelka nővér kitartó, szerzetesi fogadalomhoz hű életét. Ők akkor és azóta is a legtöbbet áldozták azért, hogy minden kényszer ellenére Isten jóságát közvetítsék a fiatalok felé.

A Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja alkalmából a Terror Háza Múzeumban mutatták be február 26-án a szaléziak kommunizmus és szocializmus alatti történetét összefoglaló könyvet.

A könyv megvásárolható a szalézi rendházakban 1980 Ft-os áron.

Szalézi iskolák találkozója Péliföldszentkereszten

A magyar szalézi tartományi lelki központban, Péliföldszentkereszten zajlott február 10-13. között az európai szalézi iskolafenntartók találkozója.

A magyar szalézi tartományi szervezők nagyvonalú fogadtatásban részesítették a spanyol, olasz, lengyel és francia résztvevőket és a magyarokat egyaránt. Az eseményt Pedro Hernández koordinálta Spanyolországból. A résztvevő tanárok, projektmenedzserek és ifjúsági munkások voltak, akik az EU mobilitási projektjeivel foglalkoznak. A megbeszélések elsősorban az Európai Unió pályázatokról szóltak, melyek keretében főleg a szakmákat tanító iskolák tanulóit lehet bevonni külföldi tanulókkal való szakmai és kulturális tapasztalatcserébe. Az előadások ösztönözték az oktatási központok közötti mobilitást és együttműködést.

A résztvevőknek a komoly program mellett lehetőségük volt egy budapesti és egy esztergomi városnézésre is. Elmondásuk szerint kitűnően érezték magukat a magyar vendégszeretet megtapasztalásakor, például akkor is, amikor a rövid budapesti városnézés után az ízletes vacsora elfogyasztásakor az étterem cigánybandája első szóra rendre elhúzta minden jelenlévő nemzet kedvenc dalát.

A találkozó segítette tisztázni bizonyos téves képzeteket is, minek következtében többek számára Magyarország és a Magyar Szalézi Tartomány jól láthatóan fölkerült Európa öreg térképére.

Reméljük, hogy az európai együttműködés segíteni fogja tanulóink lehetőségeinek növekedését és világlátásukat, ami fontos feladat a jövő nemzedékek számára.

P. Andrásfalvy János SDB

A nemzetközi találkozó résztvevői a magyar házigazdával

Kazincbarcika

Új ólomüveg ablakok a Szent Család-templomban

Az esti szentmise keretében áldotta meg Ábrahám Béla tartományfőnök atya 2015. december 7-én a kazincbarcikai Szent Család-templom új ólomüveg ablakait, és egyben a megújult gyóntatóhelyiséget is. Az üvegablakokat Soós Csilla felvidéki művész készítette, aki a többszáz éves hagyományokat formálta át modern tartalommal. A gyóntatóhelyiség megújulását a kazincbarcikai Szent József Szalézi Rendház kezdeményezte és finanszírozta, míg a berendezés a Rózsafüzér Társaság jóvoltából bővült.

A két ólomüveg ablak témája kapcsolódik egymáshoz, Don Bosco üzenete: „Ne találgatj hibáid alól, inkább javulj meg!” egyszerre történeté és üzeneté válik a mai ember számára. Az alkotó Don Bosco egyik fontos feladatát kívánta hangsúlyozni, a gyóntatóét, aki segít megtisztulni bűneinktől. Az ő személyes odafigyelése és lelki vezetése Isten irgalmasságát tükrözi.

A szaléziak ezzel a gesztussal az irgalmasság évének kezdetére emlékeztetnek mindenkit, az ablakok megáldása ugyanis lezárása Don Bosco születése bicentenáriumi évének és egyben nyitánya annak az évnek, amely meghív bennünket bűneink megbánására, és arra, hogy találjuk meg az irgalmasságot mindennapi életünkben.

1846. április 12. Egy emlékezetes húsvét Valdoccóban

Don Bosco oratóriuma 1846 tavaszán végleg letelepedett állandó helyén, Torino külvárosában, Valdoccóban, a Pinardi-házban. Többé már nem költöztek.

„Április 12. nagy nap volt. Húsvét reggelén a város összes temploma díszbe öltözött és a harangok a nagy ünnepet hirdették: a Feltámadást. A Pinardi-háznak nem volt még harangja. Egyedül Don Bosco atyai hangja hívogatta a fiatalokat.

Sokan jöttek, nem is fért be mindenki a templomba. Százával voltak ott. Don Bosco megáldotta a kápolnát és utána bemutatta az első szentmisét. Mise végzetével szinte levegőben kapták el a reggelire kapott puha zsömlét, és utána ellepték a ház körüli mezőt. Örömük határtalan volt, végre lett egy ház, amely »egészen az övék« volt.”

(Teresio Bosco: Don Bosco új életrajza)

Bosco Szent János Torino történelmének része, azé a történelemé, amely elvezetett a szaléziak magvetéséhez és elterjedéséhez az egész világon.

1846. március 15-én, nagybőjt második vasárnapján Don Boscónak és a mintegy 300 fiúnak el kellett hagyni a Filippi testvérek rétjét, ahol addig az oratóriumot tartotta. Mindenki tudott a bánatáról. Az egészsége tönkrement, és fogalma sem volt, hol fogja a jövőbe összegyűjteni a fiait. Félrevonult, felnézett az égre és így kiáltott:

– Édes Istenem, miért nem mutatod meg a helyet, ahol akarod szerint összegyűjthetném ezeket a gyerekeket? Ismerd meg velem, vagy mondd meg, mit kell tennem!

Alighogy ezeket kimondta, odalépett hozzá egy Pancrazio Soave nevű ember, és dadogva megszólította:

– Igaz-e, hogy helyet keres egy laboratóriumnak?

– Nem laboratóriumnak, hanem oratóriumnak.

– Akár laboratórium, akár oratórium, de hely van, csak jöjjön és nézze meg. Giuseppe Pinardi úr tulajdona, aki becsületes ember. Jöjjön csak, jól jár vele!

A mai Pinardi-kápolna oltára mögötti falon Giovanni Paolo Crida festménye látható: Krisztus feltámadása. Ezzel emlékeznek 1846 húsvétjára, amikor Don Bosco megnyitotta a régi Pinardi-kápolnát.

VALDOCCO 1846

1. Fészer – a Pinardi-kápolna
2. A Pinardi-ház
- 3-4. Az oratórium udvara
5. Margit mama kertje

6. A Segítő Szűz Mária-bazilika helye
7. A Filippi-rét
8. A Filippi-ház

Torino Valdocco negyedében, ahol a földek a Dora folyó felé lejtnek és a tizenkilencedik században az első gyárak és különböző gazdaságok voltak, állt a Pinardi-ház hátsó falához támaszkodó rozoga fészter – a „laboratórium” – , ahol Don Bosco tanította a fiúkat, ahol megálmodta és megalapította a szalézi rendet, ezt a világméretű szerzetesrendet, amely már a Savoyaiak Torinójában is alapvető fontosságú volt sokak számára.

Valdocco szentjének érkezése előtt a kápolna egy fészter volt, amelyet Francesco Pinardi és testvérei, Giovanni Antonio és Carlo Filippi raktárnak és műhelynek használtak.

Az Oratóriumi Emlékiratokban Don Bosco így számol be első benyomásairól a Pinardi házzal kapcsolatban: *„A mondtott helyre érkezve egy egyemeletes viskót láttam szüette lépcsővel és erkéllyel, körülötte kert, legelő és mező. Fel akartam menni a lépcsőn, de Pinardi és Pancrazio megállított: - Nem – mondták nekem – a megígért hely ott van mögötte. Féloldalas tető húzódtott a fal mentén és a földtől kb. egy méterre végződött. Talán raktárként vagy faanyag tárolására szolgált. Ahhoz, hogy bemenjek le kellett hajolnom, nehogy beüsssem a fejemet.”*

A bejárat az épület nyugati végén volt, *„két lépcsőfok vezetett lefelé, télen és esős időben előntött bennünket a víz, nyári melegben pedig a hőség és penészszag fojtogatott minket. Alig volt olyan ünnepnap, amikor egy-két gyerek ne lett volna rosszul ájulásig, hogy szabad levegőre kellett vinni...”* (OE 55).

Amikor Don Bosco bérbe vette, arra kérte Pinardi urat, hogy ossza három helyiségre a fészert: magára a kápolnára, ami egy nagyobb szoba volt, és két, közel másfél méter hosszú kis szobára, amelyeket sekrestyének, kórusnak és raktárnak használtak.

A kápolna elég szegényes képet mutatott (a tatarozás ellenére, amit Pinardi úr vállalt). Tizenöt-tizenhat méter hosszú volt, és öt-hat méter széles, de nagyon alacsony.

Don Bosco 1846. április 12-én átvette a Menhelyről a templomi felszerelést. Két jótévő asszony finom lenvászonnal takarta le az oltárt, Carpano hittudományi doktor ajándékát. Kirakta a gyertyatartókat, a feszületet, az örökméceszt és Szalézi Szent Ferenc kis olajfestésű képét. A falon levő fülkébe a bejárat ajtóval szemben elhelyezte Gonzaga Szent Alajos szobrát, akinek a lelkisége és odaadá-

A kápolna bejárata az épület bal oldalán, hátul volt található

sa alapvető eleme lett az oratóriumnak. A berendezést a keresztút tizennégy állomásának elhelyezése egészítette ki a falakon, 24 kis padosor és két pad, vörös függönyök az ablakokon, vázák a virágoknak és egy kristálylámpa az oltárnál.

A templomnak kezdetben még nem volt harangja, ezt Ignazio Vola teológus adományozta 1846 novemberében.

A Don Bosco oratóriumát látogató fiúk száma a hely egyszerűsége és szegényesége ellenére jelentősen megemelkedett. Lenyűgözték őket az ünnepélyes szertartások, a zene és a játékok, míg a papok,

akik korábban a munkatársai voltak, de elhagyták az elmúlt hónapokban, visszatértek, hogy segítsenek Don Boscónak. Így a kápolna lett az oratórium szíve.

Sok híres ember látogatta meg a torinói oratóriumot, mint Barolo örgrófné, Don Bosco nagy támogatója, Antonio Rosmini apát, filozófus, a rosminianusok alapítója, Cavour márki és Camillo Benso atya.

Innen sem hiányoztak a csodás események, amelyek Don Bosco életét kísérték: itt szaporította meg az ostyát az egyik Mária-ünnep során 1848-ban és a gesztenyét a Pinardi-kápolna ajtajában 1849 novemberében.

A Consolata Miasszonyunk szobrot 1847. szeptember 2-án vásárolta Don Bosco 27 líráért. Ma ez a kis szobor az egyetlen olyan berendezési tárgy, ami az eredeti kápolnára emlékeztet.

A Pinardi kápolnát 1852. június 2-ig, a Szalézi Szent Ferenc templom megnyitásáig használták. 1856-ban lebontották, hogy egy erős és tágas épületet építsenek a helyére. A régi kápolna helyén étkezőt alakítottak ki az első szaléziak számára. Itt látta vendégül Don Bosco Giuseppe Sartót és Achille Rattit, akik később X. Piusz és XI. Piusz néven pápák lettek.

A rend előljárói 1927-ig használták az ebédlőt, amikor Rinaldi Fülöp, Don Bosco harmadik utódja újból felépíttette a kápolnát az oratórium első kápolnája emlékére. Ezt a kápolnát, amelyet – még ha nem is nagyon helyesen – a mai napig Pinardi-kápolnának nevezünk, 1928. január 31-én nyitották meg.

„Az irgalmasság tetteivel bezárjuk a pokol kapuját és megnyitjuk a mennyországot.” (Don Bosco)

KEDVES FIATALOK!

Nem is oly régen kezdtük el az új esztendőt – hányadik is ez már nekünk? Az idő nagyon gyorsan szalad. Mi pedig élünk és sokszor észre se vesszük, mi mindenben volt részünk. December 8-án Ferenc pápa az irgalmasság évét hirdette meg azért, hogy tudatosan éljünk, hogy megálljunk és gondolkozunk. Itt az alkalmas idő: nagybőjt szent ideje, a kegyelem ideje. Ferenc pápa nagybőjti üzenetében azt mondja, hogy „az irgalmasság »Istennek a bűnös iránti magatartását fejezi ki, mellyel további lehetőséget nyújt számára, hogy átgondolja életét, megtérjen és higgyen« (Misericordiae vultus, 21), ily módon újból megerősítve a Vele való kapcsolatot. És a keresztre feszített Jézusban Isten elérkezik odáig, hogy a bűnöst szeretné elérni, bármilyen távol legyen is tőle, éppen ott, ahol elvesztette őt és eltávolodott tőle. Mindezt abban a reményben teszi, hogy végre meg tudja lágyítani Jegyese megkeményedett szívét.

Isten irgalma átalakítja az ember szívét, megmutatva neki a hűséges szeretetet, ezzel alkalmassá téve őt az irgalmasságra. Ez egy mindig megújuló csoda, hogy az isteni irgalmasság be tudja ragyogni bármelyikünk életét a felebarátaink iránti szeretetre ösztönözve bennünket és arra indítva minket, amit az egyházi hagyomány az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek nevez. Ezek arra emlékeztetnek minket, hogy a hitünk mindennapos és kézzelfogható cselekedetekben mutatkozik meg, amelyek arra irányulnak, hogy felebarátunkat testileg és lelkileg segítsük.”

Azt kívánom mindannyiunknak, hogy tudjuk jól felhasználni a lehetőségeket, amelyeket kaptunk: az irgalmasság évét, a nagybőjtöt, az Ifjúsági Világtalálkozót, és legyünk irgalmasok, mint Jézus. Elsősorban magunkkal, hogy el tudjuk fogadni magunkat olyannak, amilyenek vagyunk, ezzel az igyekezettel, hogy egyre közelebb kerüljünk Krisztushoz. Hogyha magunkkal irgalmasok leszünk, legyünk irgalmasok másokkal is. Ha meg tudunk bocsátani magunknak, bocsássunk meg azoknak is, akik bántottak minket, és engedjünk, hogy önmaguk legyenek.

Ewa Gamoń FMA

VÁLTOZÁSOK A SZALIM-BAN

2015 szeptemberétől új felállásban folytatja munkáját a Szalézi Ifjúsági Mozgalom.

Az idei évben **Misquitta Claudius** atya a magyar szalézi tartomány ifjúságpasztorációs felelőse a Szalim referense. Ő koordinálja a Szalézi Ifjúsági Mozgalmat **Gamoń Ewa** szalézi nővérrel együtt, aki a Don Bosco nővéreket képviseli ifjúságpasztorációs felelősként.

Elérhetőségük:

claudiusmiles@gmail.com és gamonewa@gmail.com

Szlávik Adél a Szalim irodavezetője, feladatai: háttér-munka, kapcsolattartás más szervezetekkel, csoportokkal, irodai ügyek intézése, lelkinapok szervezése.

Elérhetősége: szalimegyesulet@gmail.com

Telefon: 06-20-823-33-66

Marsiczki Roland a médiafelelős, feladatai: plakátok, szóróanyagok, kiadványok, szuvenírek tervezése, szerkesztése. Programokon való fotózás, videózás.

Elérhetősége: media.szalim@gmail.com

Tóth Imre a webfelelős, a szalim.hu oldal szerkesztője

Elérhetősége: szalimweb@gmail.com

A felelősök kis csapatokban dolgoznak, melyek önkéntesekből tevődnek össze, segítik a Szalim munkáját, így adva még nagyobb teret a mozgalomnak.

2016

IRGALMASOK, MINT AZ ATYA

IFJÚSÁGI LELKI NAPOK (17+)
Péteföldszentkereszt | Február 29-31.

SERDÜLŐ LELKI NAPOK (13+)
Péteföldszentkereszt | Február 26-28.

IVT SZALIM KÖZÖS FELKÉSZÜLÉS
Péteföldszentkereszt | Március 18-19.

TAVASZI ANIMÁTOR TALÁLKOZÓ
Mogyoród | Április 15-17.

SZALÉZI MINISTRÁNSTÁBOR
Péteföldszentkereszt | Július 12-16.

BOSCO FESZT (13-18 éveseknek)
Péteföldszentkereszt | Július 18-22.

IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓ SZALIM
Krajkó | Július 23-Augusztus 1.

www.szalim.hu

ANIMÁTOR TALPALÁVALÓ

VAN DER MEER DORKÁTÓL

Az idei szentév, az irgalmasság éve, remek alkalmat ad számunkra, hogy egy egészen kézenfekvő, ám mégis kevésbé tudatosított vagy értett oldalról vizsgáljuk meg a hivatásunkat. Mi az irgalom? Ezt a kérdést egy évig fogja nekünk boncolgatni az Egyház, érdemes lesz meghallgatni és magunkévá tenni a mondanivalóját. Nézzük Ferenc pápa üzenetét rövid kivonatban, melyet nekünk, fiataloknak írt, és tudjuk, ha valaki, hát ő tényleg tévedhetetlen ilyen dolgokban.

„Urunk irgalma főképpen akkor nyilvánul meg, amikor lehajol az emberi nyomorúsághoz és megmutatja együttérzését annak, akinek szüksége van megértésre, gyógyulásra és megbocsátásra. **Jézusban minden az irgalomról szól. Sőt, ő maga az irgalom.** Lukács evangéliumának 15. fejezetében találjuk meg az irgalmasság három példabeszédét: az elveszett bárányról, az elveszett pénzről és azt, amelyet úgy ismerünk, mint a »tékozló fiúról« szólót. E példabeszédekben szembeötlő Isten öröme, az az öröm, amelyet ő akkor érez, amikor megtalál egy bűnöst és megbocsát neki. Igen, Isten öröme a megbocsátás! Ebben áll az egész Evangélium lényege. [...] Isten irgalma kézzelfogható, és mindnyájan arra vagyunk hivatottak, hogy személyesen megtapasztalhatjuk. [...] Mi keressük őt, ám ő mindig megelőz bennünket, mindig keres, és elsőként ő talál ránk. Talán van olyan köztetek, akinek valamilyen teher van a lelkén: ezt követtem el, azt követtem el... Ne féljete! Ő vár rátok! Ő édesapa: mindig vár ránk! [...] És te, kedves fiatal, érezted-e már, hogy megpihen rajtad a végtelen szeretetnek ez a pillantása, amely a bűneden, korlátaidon, bukásaidon túl továbbra is bíz benned és reménnyel tekint a létedre? Tudatában vagy-e annak, hogy milyen értéket képviselsz annak az Istennek a szemében, aki szeretetében mindenét neked adta? [...]

Miután nagyon röviden összefoglaltam számotokra, hogy az Úr hogyan gyakorolja irgalmát irányunkban, most arról szeretnék nektek szólni, hogy konkrétan mi is eszközei lehetünk ennek az irgalmasságnak felebarátaink felé. [...] Mindig szeretem a nyolc boldogság mellé odahelyezni Máté evangéliumának 25. fejezetét, ahol Jézus az irgalmasság cselekedeteiről beszél, és azt mondja, hogy ezek alapján fognak ítéletet mondani rólunk. Arra hívlak hát benneteket, hogy fedezzétek fel újra az irgalmasság testi cselekedeteit: **enni adni az éhezőknek, inni adni a szomjazóknak, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni az idegeneket, ápolni a betegeket, meglátogatni a foglyokat, eltemetni a halottakat.** És ne feledkezzünk meg az irgalmasság lelki cselekedeteiről sem: **tanácsot adni a kételkedőknek, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorúakat, megbocsátani a bántásokat, türelmesen elviselni a kellemetlen személyeket, imádkozni Istenhez az élőkért és a holtakért.**

Amint látjátok, az irgalmasság nem »jótékonykodás« és nem pusztán szentimentalizmus. Itt lehet lemérni, mennyire vagyunk Jézus hiteles tanítványai, itt mutatkozik meg szavahihetőségünk, mint a mai világ keresztényeié. Nektek, kedves fiatalok, akik nagyon konkrétak tudtok lenni, azt javaslom, hogy 2016 első hét hónapjában mindig válasszatok egyet-egyét az irgalmasság testi és lelki cselekedetei közül, amit abban a hónapban gyakorolni fogtok.”

Vizsgáljuk meg önmagunkat, a társainkkal, Istennel való kapcsolatunkat, hivatásunkat, munkánkat, amit a világban végzünk. Tegyük fel magunknak a kérdéseket: Elfogadom Isten irgalmát? Irgalmas vagyok magamhoz? Irgalmat tudok gyakorolni a körülöttem lévőkön a mindennapokban (családtagok, barátok, ismerősök, idegenek az utcán)? Hogy jelenik meg az irgalom a munkámban a gyerekek és a fiatalok között? Mind nehéz, súlyos kérdés, nagy feladat, ami egy életre szól. Ebben az évben pedig rengeteg segítséget kapunk hozzá, használjuk ki, foglalkozzunk vele, dolgozzunk rajta, ne unjuk meg a témát! Ferenc pápa két példát is állít elénk: Boldog Piergiorgio Frassatit, egy olasz fiatalembert, aki megértette, mit jelent, ha valakinek irgalmas és érzékeny a szíve a szükségét szenvedők iránt. Sokkal többet adott nekik, mint pusztán anyagi javakat: önmagát adta, időt, szavakat, meghallgatást ajándékozott nekik. Nagy tapintattal szolgálta a szegényeket, soha nem állította magát előtérbe. Valamint Szent Fausztina lengyel nővért. Erre az egyszerű, de bátor és Istent határtalanul szerető szerzetesnőre az Úr Jézus olyan missziót bízott, amely az egész világnak szól: az irgalmasság üzenetét.

„Ma téged küldelek az egész emberiséghez, irgalmasságom üzenetével – mondta Jézus Fausztina nővérnél. – Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani, és irgalmas szívemre szorítani.” (Napló, 1588.) „Te vagy irgalmasságom titkárnője, erre a tisztségre jelöltelek ki a jelen és az eljövendő életben (...), hogy közöld a lelkekkel nagy irgalmamat, melyet irántuk érzek, és bátorítsd őket: bízzanak irgalmam mélységében.” (Napló 1605. és 1567.)

Ismerjük meg őket, imádkozzunk az ő közbenjárásukért, hogy megvalósíthassuk az isteni irgalmasság üzenetének konkrét életprogramját a ránk bízott gyerekek és fiatalok között, hogy megtanulhassák tőlünk és jó példák legyenek a világban!

Kazincbarcika

Molnár-Gál Béla interjúja Rác Márk végzős diákkal

Don Boscó-s diák vagyok

Kérlek, Márk mondj magadról néhány szót és beszélj arról, hogy hogyan kerültél az iskolába!

Egy kis faluból, Szendrőládról jöttem, négyen vagyunk testvérek és én vagyok a legidősebb. Szendrőládon jártam általános iskolába. Az volt az álmom, hogy szakács legyek, ezért Miskolcon a Szentpáli István Kereskedelmi és Vendéglátó Iskolában szerettem volna továbbtanulni. Elmentem felvételizni, de nagyon nehéz volt az írásbeli. Később behívtak szóbelire is, ahová már nem mentem el. Úgy voltam vele, hogy ha elsőre nem vesznek fel, akkor másodszorra csak azért sem megyek el! A Don Bosco Iskolát nem ismertem, de az osztálytársaim nagy része mind ide iratkozott be. Itt a hegesztő szakmát néztem ki magamnak.

Aztán mégis másképpen alakult?

Igen. Amikor bejöttem az iskolába egy elbeszélgetésre, akkor azt mondta nekem az egyik tanár, hogy ilyen jó eredményre inkább érettségizzek le. Az első tanítási napon, amikor láttam kiírva a nevem a terem ajtaján nagyon elcsodálkoztam: Rác Márk – 9.A. Nem is tudtam, hogy oda soroltak be.

Nekem ez az iskola nagyon sokat adott; legfőképpen a zenét, a jó tanárokat és a jó embereket, akiket megismerhettem. Mindenki nagyon jól bánik velem.

A vallással milyen kapcsolatod volt az

iskola előtt és milyen most?

Az én családom nagyon vallásos. Otthon mindig imádkoztam, de nem tudtam, hogy kihez, mihez vagy minek. Minket úgy tanított anya, hogy minden este, ha lefekszünk, mondjunk el egy imát, a párnára tegyünk keresztet, hogy ne álmodjunk rosszat.

Milyen imát mondtatok?

A Miatyánkot tudtam csak. Mikor az iskolába jöttem, akkor ismerkedtem meg mélyebben a vallással. Itt tanultam meg imádkozni. Az iskolai közösségi szolgálat keretén belül kerültem az oratóriumba, ami tudatos választás volt. Nagyon örültem, hogy Balajtra járhatok az ottani oratóriumba, ahol lehetőségem volt arra, hogy gyerekekkel foglalkozzak, mert ez is szerepel a terveim között...

Cigány származásúnak vallod magad?

Teljes mértékben. Apai-anyai ágon is.

Mit láttál az oratóriumban, milyen élményeid vannak?

Nagyon megdöbbentem, hogy mennyivel másak ott az emberek, mint egyébként. Mennyivel jobban összetartanak, szeretik, tisztelik egymást és nem beszélnek ki a másikat a háta mögött. Ott elfogadtak engem és napról napra jobban szerettek. Több településen is létre kellene hozni ilyen kezdeményezéseket, mert az oratórium az a hely, ahol megtanuljuk tisztelni

embertársainkat, még jobban megismerni egymást és fejleszteni önmagunkat. Ez egy nagy dolog lenne a cigányok számára, csak az a baj velünk, hogy mi mindent hamar megununk. Amiben nem látunk erős motivációt, azt hamar feladjuk. Nehezen viseljük el a kötöttségeket, a szabályokat.

Hogyan írnád le az oratóriumot?

Az oratórium egy olyan hely, ahol boldog vagyok, önmagam tudom adni, nem kell álarc mögé bújni. Olyan hely, ahol megismerkedhetek olyan személyekkel, akikkel azelőtt soha nem találkoztam. Egy olyan világot tudok magam köré építeni, amiben önmagam tudom adni. Az a másik otthonom. Egy idő után kialakul egy „család”, ahol táncolsz, énekelisz, játszol és mindig vidám vagy.

Az oratóriumban megvalósítható-e az, hogy a játék és a vallás mellett olyan foglalkozások is legyenek, ahol a nagyobb gyerekek tanítják a kisebbeket; korrepetálják őket vagy közösen oldják meg a házi feladatokat?

Szerintem ez nagyon jó ötlet, de csak akkor fog működni, ha ezt az egészet egy versenyhez kötjük. Ki kell alakítani állandó csoportokat és az év közbeni, illetve év végi tanulmányi eredmények alapján jutalomban részesíteni, mert csak így lehet inspirálni őket. A csapatoknak egymást is segítenie kellene közös feladatokon keresztül, ami a tanulás szempontjából nagyon jó lenne. Egy versenyt képzelek el, aminek az a lényege, hogy melyik csapat teljesít jobban. Ugy lehet a cigánygyerekeket felzárkóztatni, ha jutalmat kapnak, mert akkor tanulni fognak, hiszen mindenki ott van a versenyszínen.

A Don Bosco iskolában hogyan történik a felzárkóztatás? Te hogyan látod, diák-szemmel?

Az osztályomban is vannak olyan gyerekek, akiknek nem lehet segíteni, de ez nem a tanár hibája. Olyan tanárok, mint a mi iskolánkban, szerintem sehol nincsenek. Olyanok nekem, mintha a nővéreim vagy a bátyáim lennének. Nagyon sokat foglalkoznak velünk. Sokat számít a családi háttér, hogy honnan jön a gyerek. Probléma lehet a szülővel, gond lehet az anyagi helyzet vagy a rossz baráti kör is.

Mi az, ami nem jó az iskolánkban, amit másképpen kellene csinálnunk?

A tanárok túl jók velünk és a legtöbb gyerek visszaél ezzel. Nagyobb szigor kellene. A diáknak tudni kell azt, hogy van egy hierarchia, amit be kell tartani.

A KEGYTEMPLOM, GYORSAN ÉPÜLT. A NAGY OLTÁRKEP MEGFESTÉSET DON BOSCO LORENZONE MESTERRE BIZTA. MINDENT ELMONDOTT NEKI, MILYENNEK SZERETNE LÁTNI A FESTMÉNYT.

A SZÜZANYA ARCA RAGYOGÓAN SZÉP ÉS KIFEJEZŐ VOLT. MAGA LORENZONE IS IZZGATOTTAN SZEMLELTE...

NÉZZE CSAK, DON BOSCO, MILYEN GYÖNYÖRŰ! EZ NEM AZ ÉN MUNKÁM, NEM. NEM ÉN FESTETTEM. EGY MÁSIK KEZ VezetTE AZ ENYÉMET.

FELÜL A SZENT SZÜZ AZ ANGYALOK ÉS AZ APOSTOLOK KÖZÖTT A PROFÉTÁKKAL, SZÜZEKKEL ÉS A HITVALLÓKKAL, ALUL PEDIG EMBEREK A VILÁG MINDEN TAJARÓL, AKIK AZ ISTENANYA KEGYELMET KÉRİK.

A KEGYTEMPLOMOT 1868. JÚNIUS 9-ÉN SZENTELTEK FEL. A KUPOLÁBAN EGY FEHER SZALAGON AZ A SZÖVEG ALLT, AMIT DON BOSCO ÁLMÁBAN LÁTOTT: "HIC DOMUS MEA, INDE GLORIA MEA." (EZ AZ ÉN HÁZAM, INNEN INDUL KI DICSŐSÉGEM)

JÚNIUS 24-ÉN DON BOSCO NEVNAPJÁT ÜNNEPELTÉK. ESTE 100 GYERTYA FENYE MELLETT 800 FIÚ KÖSZÖNTÖTTE FEL ÉNEKEVEL.

EZEK AZOK A FIÚK, AKIKET A SZÜZANYA ÍGERT ÖNNEK, DE A LÁNYOKERT NEM SZANDEKOZIK TENNI SEMMIT?

DON BOSCO, ÖN CSODÁT TETTI

NEM ÉN. A SZENT SZÜZ ÉPÍTETTE MAGÁNAK EZT A HÁZAT. ENNEK A TEMPLOMNAK MINDEN EGYES KÖVE A SEGÍTŐ SZÜZ KÜLÖN KEGYELME!

1868 OTTA "MARIA A KÉRÉSZEK SEGÍTSÉGE" NEVEN ISMERT, AHOGY DON BOSCO FIAI NEVEZTEK. ELOBB CSAK OLAZORSZÁGBAN, KESÖBB PEDIG EURÓPÁBAN MAJD AZ EGÉSZ VILÁGON.

EZ IS LÉTREJÖN MAJD: A SEGÍTŐ SZÜZ MÁRIA LEÁNYAI LESZNEK AZ ELŐ SZENTÉLY, AMELYET A SZÜZANYA FELEPÍT MAGÁNAK, ÉS NAGYON SOKAT FOGNAK TENNI A SZEGÉNY LEÁNYOKÉRT AZ EGÉSZ VILÁGON.

1864-BEN DON BOSCO EGY ŐSZI KRÁNDULÁSON AZ ORATORIUMI FIUKKAL MORNESÉBEN JÁRT. UNNEPÉLYES ALKALOM VOLT, A TÉREN EGY KIS KONCERTET IS ADTAK.

MINDANNYIAN FÁRADTAK VAGYUNK. A FIUK SZERETNEK JÓL KIALUDNI MAGUKAT. REGGEL ISMET TALÁLKOZUNK.

EGY NAPPA KÉSŐBB DON PESTARINO ELKÍSÉRTE DON BOSCO-T EGY LA-TOGATÁSRA A KÖRNYÉKEN.

MÉLY BENYOMÁST GYAKOROLT RÁM A VIDÁMSÁGUK. TUDOM, HOGY MÁRIA AZT MÓNDA: "MINDEN ÖLTES AZ ISTEN IRÁNTI SZERETET JELE"; NAGYSZERŰ PROGRAM.

EZ MAZZARELLO MÁRIA KIS VARRÓ-MŰHELYE.

NÉGY ÉVVEL KORÁBBAN MORNESÉBEN TÍFUSZ TÖRT KI. AZ ÉRINTETT CSALÁDOK HÁZÁT MINDENKI ELKERÜLTE.

A NAGYBÁTYÁD HÁZÁBAN KETTEN ELETÜK VEGÉN VANNAK, MÁRIA. ODA-MENNEL ÉS SEGÍ-TENEL NEKIK?

HA APÁM ENGEDI, MEGYEK.

ÉDESAPJA - AKI JÓ KERESZTENY VOLT - ÉLENGEDTE. NÉHÁNY NAPPA KÉSŐBB...

KITAKARÍTOTTAM A HÁZAT, MELEG ÉTELT KESZÍTETTEM, BEADTAM A GYÓGYSZERKEKET. NEM TUDOK SEMMI MÁST TENNI ERTÜK. MÁR JOBBAN VANNAK.

A BETEGEK LASSAN ELHAGYták AZ ÁGYAT ÉS GYÓGYULTAN KÉLTÉK FEL, DE MOST MÁRIA LETT BETEG.

NAGYON ROSSZUL VAGYOK.

AZ ORVÓS MEGVIZSGÁLTA ÉS NEM TESZTET NEKI AZ ÁLLAPOTA. MÁRIA KEREK ARCA BESETT, SÁPADT BŐRE RÁNCOS LETT.

ERŐSEBB GYÓGYSZEREK KELLENEK.

NE ADJON TÖBB TABLETTÁT. NEM KELL MÁR NEKEM SEMMI SEM. AZ UR MAGAVAL VIHET.

DE MÁRIA MEGGYÓGYULT. PETRONILLA BARÁTNŐJÉRE BÍZTA LEGTITKOSABB GONDOLATAIT.

NAGYON GYENGÉNEK ÉRZEM, MAGAM. TALÁN SOHA TÖBBÉ NEM LESZÉK A RÉGI. PETRONILLA, ELHATÁROZTAM, HOGY VARRÓNÓ LESZÉK. AMIKOR KITANULOM A SZAKMÁT, NYITOK EGY KIS MŰHELYT ÉS MEGTANÍTOK VARRNI MÁ S LÁNYOKAT IS. LENNÉL-E TE IS SZÍVESEN VARRÓNÓ? ÚGY ELŰNK MAJD, MINT A TESTVEREK.

1863 TELÉN DOLGOZNI KEZDETT A MŰHELY. TIZ FIATAL LÁNY JÖTT, KITANULNI A MESTERSEGET, AM EGY ESTÉ...

HÁZALÓ VAGYOK. A FELESÉGEM MEGHALT. NEM TUDOM A LÁNYAIMAT MAGAMMAL Vinni, KÉREM, TARTSÁK ITT ÖKET ÉJSZAKARA.

JÓL VAN, NALUNK MARADHATNAK.

ÍGY LETT AZON AZ ESTEN MINDEN ELŐKÉSZÜLET NÉLKÜL A VARRÓDÁBÓL SZEGÉNY LÁNYOK OTTHONA. MINDEN NAP KAPTAK VALAMI SEGÍTSÉGET; TÜZELŐT, TAKARÓKAT, LISZTET... ÉS HOZTAK ÚJABB LÁNYOKAT IS.

ISTEN AZ, AKI RÁTOK BÍZTA ÖKET

MÉG KÉT LÁNY AKART MÁRIAHOZ ÉS PETRONILLÁHOZ CSATLAKOZNI, HOGY SEGÍTSENEK A RÁSZORULÓ KISLÁNYOKON.

MIÉRT NE? KETTŐTŐKNEK UGYIS NAGYON SOK DOLGA VAN. NÉGYEN JOB-BAN MEGBÍRKÓZ-TOK MAJD MINDENNEL

1864-BEN DON BOSCO MEGLÁTOGATTA A KIS MŰHELYT ÉS NAGYON MÉLY BENYOMÁST TETT RÁ MINDEN, AMIT LÁTOTT. TORINÓBÓL EZT ÍRTA NEKIK: "NEHÁNY TANÁCSOT ADOK NEKTEK: MARADJATOK MINDIG ISTEN JELENLETEBEN; MONDJATOK GYAKRAN EGY-EGY RÖVID IMÁT; LEGYETEK MINDENKIHEZ KEDVESEK, TÜRELMESEK ÉS SZERETETTELJESEK; VIGYÁZZATOK A LÁNYOKRA ÉS FOGLALKOZTASSÁTOTK ÖKET; NEVELJÉTEK ÖKET EGYSZERŰ, VALLÁSOS ÉLETRE ISTEN SZERETETEBEN."

DON BOSCO MEGBESZÉLTE A DOLGOT DON PESTARINÓVAL.

SOKAN MONDJÁK NEKEM, HOGY A LÁNYOKÉRT IS, TEGYÜNK HASONLÓ FORMÁBAN VALAMI JÓT, MINT AMIT A SZALÉZIÁK TESZNEK A FIUKÉRT. UGY GONDOLOM, HOGY EZ A MORNESEI CSOPORT LEHETNE A KEZDET.

EZ EGY NAGYON JÓ ÖTLET!

A SEGÍTŐ SZŰZ MÁRIA LEÁNYAINAK HÍVNÁK ÖKET ÉS A, BORGÓ ALTÓBAN MOST EPÜLŐ KOLLÉGIUM LEHETNE AZ ANYAHÁZUK.

MAZZARELLO MÁRIA KÖRÜL KIALAKULT CSOPORT KILENC FŐRE DUZZADT. A KEZDETI IDŐK NAGYON KEMENYEK VOLTAK.

NINCΣ KUKORICALISZTUNK, DE NINCΣ TÜZELŐNK SEM, HOGY POLENTÁT FŐZHESΣUNK BELŐLE.

FOLYTATJUK...

Örökfogadalom Pesthidegkúton

Pesthidegkút-Ófalun, a Sarlós Boldogasszony plébániatemplomban 2015. december 6-án a nővérek közössége és számos hívő jelenlétében Egyházy Katalin letette szerzetesi örökfogadalmát a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményébe.

A szerzetesi örökfogadalom nyilvános egyházi esemény. Istentől jövő végleges megszenteltség, amelyre a Segítő Szűz Mária leánya elkötelezettséggel válaszol. Igyekszik egész lényének odaadásával és a fiatalok örömteli szolgálatával, Don Bosco megelőző nevelési módszerének szellemében csak Istennek élni. Az örökfogadalom által a Segítő Szűz Mária leánya szabadon és véglegesen kifejezi a renchez való tartozását és ezzel mélyebben bekapcsolódik az Egyház üdvözítő küldetésébe.

A szertartást Depaula Flavio szalézi atya, tartományi titkár vezette, aki egyben a Clarisseum jelenlegi plébániai kormányzója, ahonnan Kata nővér hivatása indult. Bíró Lóránt szalézi atya terelgette a hivatás útján, és most itt készült örökfogadalmának letételére.

Kata nővér örökfogadalmát Palmira De Fortunati nővér kezébe tette le, aki a Segítő Szűz Mária Leányai Mazzarello Szent Mária Dominika Triveneto Tartományának újonnan kinevezett tartományfőnöknője és a generális anya képviselője volt jelen a szertartáson. A Magyarországon működő Don Bosco nővérek (jelenleg 11-en) az olasz tartományhoz tartoznak.

A fogadalmas az oltáron írta alá a fogadalom szövegét, amely igazolja végleges Istennek szenteltségét a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménybe, majd az előljárónó befogadta a szerzetesi családba és ajándékként átadta neki a fogadalmas képet. Ezek után az új örökfogadalmas nővér Szűz Mária énekével dicsőítette Istent.

A szertartáson jelen volt, több pap mellett, Páduraru Iulián, pesthidegkúti plébániai kormányzó is, aki a szertartás végén köszöntötte az új örökfogadalmas nővért és hálával méltatta a nővérek odaadó munkáját.

Egyházy Katalin nővér a Don Bosco Nővérek Szent Család Óvodájában tevékenykedik Pesthidegkúton.

Szalézi munkatársak

A mogoródi munkatársak beszámolója

Don Bosco ünnepe Mogyoródon szalézi munkatársi ígérettétellel

Január utolsó hétvégéjén Mogyoródon helyi szinten is megünnepeltük Don Boscót. Szombaton az Oratóriumban az ő életéhez kapcsolódó játékokat játszottunk. Az ünnep csúcspontja Don Bosco égi születésnapján, január 31-én, vasárnap volt. A helyi plébános Tóth József Miklós mutatta be az ünnepi szentmisét, a kórus az általa írt Don Bosco mise énekklésével emelte az ünnep fényét. Különösen nagy öröm volt számunkra, mivel hárman először tettek szalézi munkatársi ígéretet, huszonhárman pedig megújították azt. Ígéretükkel kifejezték válaszukat Istennek, aki örök szeretettel szereti őket, és meghívta őket, hogy szalézi munkatársként, Jézus, a Jó Pásztor példáját követve éljenek a világban, Bosco Szent János lelki-sége szerint.

Apostoli életükkel egyre odaadóbban követik Jézust, hogy az Ő szeretetének jelei legyenek családjukban, munkahelyükön és az élet minden területén, a fiatalok üdvösségének szolgálatában.

Imádkozunk testvéreinkért, hogy teljes egészében megélhessék ígéretüket és a Szentlélek adjon nekik erőt ahhoz, hogy állhatatosak legyenek elkötelezettségükben!

Dr. Lukács István emlékezete (1916–1982)

Mint ismeretes, gyászos év volt 1950 a Magyar Katolikus Egyház, főleg pedig a szerzetesek részére. Az alig virágba szökő Magyar Szalézi Tartomány tagjai is földönfutóvá lettek. Rendtársaink kényszerből elhagyták a rendházakat, és így kit erre, kit arra kergetett a szél. Megszűnt létezni a szalézi élet, megszűntek a Szalézi Művek.

Több évtized után, miután újjáéledt a szalézi tevékenység, járva a magyar házakat, örömmel és szent büszkeséggel nyugtáztuk, hogy a szétkergetett szaléziak a nehéz körülmények között is megmaradtak szalézinak, és tanúságot tettek életükkel és munkásságukkal Don Boscóról. Öröm hallani, hogy ott, ahol a szalézi atyák működtek, a hívek még ma is nagy tisztelettel emlékeztek meg volt szalézi lelkipásztorokról.

Ugyancsak öröm számunkra az is, hogy a volt növendékek, akiket szalézi atyák tanítottak, nagy tisztelettel emlékeznek volt tanáraikra, így például Lukács István atyára is.

1916. január 31-én, tehát Don Bosco ünnepén született Lukács atya Szegeden, pont száz évvel ezelőtt. Emlékezzünk meg tehát a nagy és nagyra becsült Dr. Lukács István szaléziról!

Lukács atya tanulmányait Kecskeméten kezdte meg, majd, mint fiatal fiú, megismerkedett Don Boscóval, és amint a Piemonti szél című versében is írja, „szerelmes lett” a fiatalok szentjébe, és követni akarta.

Jelentkezett a szaléziaknál, és miután elvégezte az egyéves novíciátust, fogadalommal kötelezte el magát Don Bosco követésére. Mint fiatal szalézi, különböző intézetekben volt ifjúsági felügyelő, majd Esztergomban, a Bencés Gimnáziumban érettségizett. Teológiai tanulmányait Péliföldszentkeresztben, a Szalézi Főiskolán végezte.

Előljárói fölfigyeltek rá, és pappá szentelése után, 1941-ben a Pázmány Péter Egyetemre küldték. Középkolai tanári oklevelet szerzett magyarból és történelemből, művészettörténetből pedig doktorált. Itt is kitűnt tehetségével, és 1946-ban Alszegehy Zsolt meghívta tanársegédnek, adjunktus lett. Közben a nyergesújfalui szalézi gimnáziumban is tanított, tanulmányi igazgató volt. Lelkes, tehetséges munkáját 1948-ban félbeszakította a kommunista rezsim. El kellett hagynia

Lukács István:

Piemonti szél fújt... (részlet)

S valami akkor a szívembe markolt.

(Óh, ez az emlék édes, örök...)

*Minden hiúság, minden szép szivárvány
lelkem egén ott összetörött...*

S felsírt belőlem a görcsös kiáltás:

Drága Giovanni, itt a szívem!

*Kitartok Melletted akár a halálig
szent esküvéssel, bátran, hiven!*

Dobj bele, kérlek, a pokolgépes Mába!

Legyek élesztő:

*hadd keltsem puhára a vézna,
rongyos, rút gyermekhadat,
mely a hínáros, ingó útvesztőkön
lélekrohasztó vesztébe szalad!*

*Ne legyek más: csak szürke élesztő,
melyet szerényen a kenyérbe vetnek,
de aztán így is: szürke-szerényen
étke legyek a szegény gyerekeknek.*

*Nem baj, ha fázom,
ha melegség bágyaszt;
nem baj, ha kérges, véres a tenyér,
csak nekik, csakis önekik jusson
illatos, béles feketekenyér. [...]"*

mindent.

1950-ben, miután az állam csak nyolc szerzetesgimnázium működését engedélyezte, Lukács tanár úr a szentendrei ferences gimnáziumban vállalt tanári állást, majd 1956-ban átköltözött az esztergomi ferences gimnáziumba, ahol haláláig, 1982-ig tanított.

Kiváló tanár és pedagógus volt, nagy tudású, szigorú, de igazságos, tanítványai tartottak tőle, nagyra becsülték és szerették is. A gimnázium ferences igazgatója így ír róla:

„Nagyműveltségű, rendkívüli szakmai tudással rendelkező tanár, vérbeli pedagógus. Lelkiismeretes munkája, igényessége, humánuma miatt tanítványai nagyra becsülték, tiszteletét és háláját érdemelte ki.”

Lukács atya nem csak kiváló tanár, hanem kiváló irodalmár is volt. Szívből fakadó költeményei, ragaszkodása Don Boscóhoz ismeretes a mai szaléziak előtt is. Verseit szavalták a múltban, de lelkesítenek a jelenben is. Irodalmi hagyatéka ismert, így például Don Boscóról írt életrajzi regényei, amelyeket sajnos akkor itthon lehetetlen volt kiadni, így 1977-ben titokban jelentették meg Bécsben a „Don Boscóról írt „A csavargók barátja” című könyvét, Szegedi István írói álnévén. A könyvet titokban csempészték be az országba, így itthon is sokan olvashatták, és megismerték belőle Don Bosco életét és tevékenységét. Ezt a művet később itthon is kiadta a Don Bosco Kiadó. Tanári elfoglaltságai mellett Lukács Istvánnak sok írása jelent meg a Vigiliában és az Új Emberben is. Hálás növendékei ezekből az írásokból jelentettek meg válogatást „Sub specie aeternitatis” címmel 1995-ben.

Sajnos Lukács István atya nem élhette meg az újrakezdést, nem kapcsolódhatott be az újjáéledő szalézi életbe. Nagy veszteség volt ez a Magyar Szalézi Tartománynak, hiszen nagy szükség lett volna az ő tudására, pedagógiai tapasztalatára. Élő személyével sajnos nem adatott meg, de műveivel, Don Boscóról írt könyveivel, verseivel mégis itt maradt közöttünk. Munkássága, fáradozása nem volt hiába. Könyvét olvasva több fiatal megismerhette hazánkban Don Bosco életét, közöttük nem egy ma tevékenyen dolgozó szalézi is.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Beszámoló a Szalézi Család Lelkiségi Napjairól

Éljük meg Jézussal együtt a Szentlélek kalandját!

Idén január 14. és 17. között szervezték meg a Szalézi Család képviselői Rómában a már hagyományos Szalézi Lelkiségi Napokat. Ezeknek a napoknak a témája minden évben az úgynevezett „Strenna”, amelyet a szalézi rendfőnök hirdet ki, mint éves programot, az egész Szalézi Családnak. A 2016-os Strenna témája: „Éljük meg Jézussal együtt a Szentlélek kalandját!”

Don Ángel Fernández Artime rendfőnök bevezető beszédében így magyarázta a téma választásának okát: „A Szalézi Családnak szüksége van mély lelkiségre a Szentlélek által. Nem azért, hogy távol maradjunk az emberek életétől, szenvedéseitől – ez nem lenne a mi lelkiségünk – hanem azért, hogy Isten emberei legyünk, nemcsak kiváló nevelők és szociális munkások. Ez nem azt jelenti, hogy önző módon saját lelki jólétünket keressük, nem törődve másokkal, hanem azt, hogy szívünkben mélységes lelki életet tápláljunk. Másképp nem Istent adjuk a fiataloknak, hanem önmagunkat.”

A négynapos találkozó alatt, amelyen a

Szalézi Család 370 képviselője vett részt az egész világból, a rendfőnök előadásán kívül még öt más előadás is elhangzott a Strenna témáját különböző szempontokból megközelítve. Az előadók hangsúlyozták Don Bosco hitét, amellyel apostoli munkáját végezte. A hite adott neki erőt, hogy csüggedés nélkül menjen előre, minden megpróbáltatás ellenére. Don Bosco varázsa személyisége mélységében volt, ez a mi küldetésünk ma is: olyan felnőtteknek lenni, akikre a fiatalok felnézhetnek. A fiataloknak hiteles felnőttekre van szükségük, nem olyanokra, akik már „kimentek a divatból”. Mint Don Bosco életében, a mi életünkben is csak a kereszt által hozunk gyümölcsöt, nincs apostoli termékenység Jézus keresztye nélkül. Mindebben fontos a közösség misztikája, már befejeződött az egyéni harcosok ideje.

Természetesen a szalézi lelkiesség fontos szempontját, a családiasságot is megéltük a találkozó alatt, nemcsak a nagyon vidám légkör által, de szervezett programokon keresztül is. Pénteken este megnéz-

tük a „Don Bosco” című musicalt, amelyet egy oratórium animátorai adtak elő. Szombaton este közös, játékos-zenes esténk volt, amelyen maga a rendfőnök is gitározott és énekelt.

A magyarországi Szalézi Családot Fekete Csaba és Juhász Márton novíciusok, Skribánek Helga és Nagy Ágnes novíciák és Hervayová Elvira nővér képviselték. Nagy öröm volt számunkra a találkozás, habár Ágnes betegsége miatt csak vasárnap csatlakozhatott hozzánk.

Befejezésül még egy gondolat Don Bruno Ferrero SDB előadótól, amellyel Don Bosco lelki gazdagságát igazolta: „Don Bosco folyamatosan ment előre, saját magát nem kímélve, szíve és agya mindig új terveket szőtt a fiatalok megmentése érdekében.”

Hervayová Elvira, FMA

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Karácsonyi játéknap – A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriumában december 21-én szerveztek karácsonyi játéknapot az animátorok Misquitta Claudius atya vezetésével.

A már hagyományosnak mondható esemény középpontjában természetesen a közelgő ünnep volt, amelynek hangulatát ötletes animációkkal sikerült az animátoroknak megjeleníteni a gyereksereg számára. A játéknapon a játékok mellett igen jelentős helye volt a kézműves foglalkozásnak, amely során a kicsik ajándékokat készíthettek szeretteiknek. A szalézi munkatársak segítségével sok mindent készíthettek a játéknap résztvevői, de egyértelműen most is a mézeskalács díszítésnek volt a legnagyobb sikere, amit idén is Kárász Tímea szalézi munkatárs vállalt. A játékok megszervezése és élvezetes levezetése az animátorok ügyességét dicséri. A gyerekek most is boldogan és fáradtan térhettek haza, ráadásul még egy kis sajátkezűleg készített ajándékkal is kedveskedhettek szüleiknek, testvéreiknek.

Egy életvidám szent követői – Don Bosco Gála – A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolában január 28-án emlékeztek meg a szalézi rend alapítójáról, Bosco Szent Jánosról. Dél előtt szentmisével, délután pedig gálaműsorral ünnepeltek az iskola diákjai és tanárai.

A tornateremben felállított színpadon 17 órakor gyúltak fel a fények és a dugig megtelt széksorok előtt megkezdődött az ünnepi műsor, amely egyes osztályok közös, valamint az iskola tehetséges tanulójának egyéni produkcióiból állt. A programot különös gonddal állították össze, így a több mint két óra hosszát tartó műsor rendkívül dinamikus és szó-

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Don Bosco játéknap animátorok ígérettételével Nyergesújfalun

Játéknapot tartottak Don Bosco tiszteletére Nyergesújfalun a Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriumában január 30-án, Don Bosco ünnepének előestéjén. Vidám, színes, játékos, de egyben örömteli és ünnepélyes is volt ez az alkalom, mert a hosszú képzés és felkészülés végén a gyerekek előtt tíz kiskinimátor tett animátori ígéretet.

Az animátorok narancssárga kendőjét Misquitta Claudius atya, tartományi ifjúságpasztorációs megbízott, az oratórium vezetője kötötte az animátorok nyakába, néhány biztató szóval buzdítva őket a további lelkes munkára.

Az újdonsült animátorok: Tick Hanna, Bíró Lóránt, Árva Polett, Valaczka Regina, Horváth Gergő, Kovács Kriszta, Eckl Gergő, Nagy Réka, Csapuka Betti és Valaczka Lukács aktívan kiveszik részüket a nyergesújfalui oratórium évközi munkájában és a nyári oratóriumban is, habár nem mind az iskola tanulói és nem is lagnak Nyergesújfalun, amiért külön elismerés illeti őket.

Nyergesújfalu – Mai Rómeó és Júlia a Don Bosco Gálan

az iskolának a létrejöttéért, aki életének legutolsó szakaszában maga is itt élt és a nyergesújfalui temetőben nyugszik. Az ünnepség végén a diákönkormányzat tagjai az iskola diákjainak nevében felköszöntötték Lux Ambrus igazgatót, aki ezen a napon töltötte be az ötvenedik életévét.

Lengyel Erzsébet

KAZINCBARCIKA

Huszdik katolikus bál – 2016-ban huszadik alkalommal rendezte meg a kazincbarcikai katolikus bált a plébánia Caritas csoportja. A bálon soha nem látott létszámmal 270 vendég vett részt. A vacsoráról a HBH és Lempochner Zsolt gondoskodott, a zenét Molek Csongor szolgáltatta, mindketten immár sokadik éve közreműködnek ezen az eseményen. A bál fővédnöke Vitális Gábor SDB plébános atya volt, a főszerzők Jancsurák Lajosné és Krokaveczné Marika voltak,

rakoztató volt. A fiatalok láthatóan élvezték a fellépést, a hálás közönség pedig tapssal jutalmazta igyekezetüket. A műsorszámok összeállításához és begyakorlásához az osztályfőnökök, valamint Kuborczik Ildikó tánc- és drámatanár, valamint Horváth Dániel magyartanár nyújtottak hozzáértő segítséget.

A nézőtéren helyet foglaló meghívott vendégeket, szülőket, jelenlegi és volt diákokat az iskola igazgatója, Lux Ambrus üdvözölte. Az ünnepségre elfogadta a meghívást Dr. Völner Pál államtitkár, aki rövid beszédében biztatta a diákokat, hogy használják ki a lehetőséget, hogy egy életvidám szent követői lehetnek.

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök meghívott mindenkit hogy már most kezdjék meg a felkészülést a 2019-es évre, amikor azt ünnepelhetik, hogy Nyergesújfalun 100 éve van középiskola. Felvetette, hogy helyes és méltó lenne, ha ennek a jubileumnak a keretében az

iskola felvennie Zafféry Károlynak, az első magyar szalézinak a nevét, aki nagyon sokat tett a szalézi rend letelepedéséért Magyarországon és egyben ennek

Kazincbarcika – Huszadik katolikus bál

Kazincbarcika, Szalézi Szent Ferenc Gimnázium – Újraszínezzve

akik idén is megfogadták: utoljára vágjanak bele ilyen embert próbálóan nagy feladatba. A bál nyitóműsorát az Ifjúsági Ének- és Zenekar adta Tompa István vezetésével. Az ízletes vacsora után pedig jött a tánc, szinte mindig tele volt a parkett.

Éjfélkor került sor a tombolasorolásra, ami a sok ajándéknak köszönhetően majdnem hajnali egy óráig tartott, majd folytatódott a gondtalan téltemető farsang. Köszönjük minden szervezőnek, támogatónak és résztvevőnek a jól sikerült katolikus farsangot!

www.plebانيا.barcelona.hu

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Színezd újra! – A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium épületét 2012-13-ban felújították, a téli szünetben pedig Balogh Elemér címfestő mestert bízták meg az-

zal, hogy a korszerű, világos és tiszta falak közé egy kis színt vigyen.

Bosco János 1832-ben Chieriben alapította meg a Vidámság Társaságát, amelynek három fő szabálya volt: kerülni minden olyan beszédet és tettet, ami nem való a jó keresztényhez; eleget tenni az iskolai és vallási kötelességeknek; vidámnak lenni. Az első két szabálypont elvárás minden egyházi iskolában – de hogyan jelenik meg a Szalézi Társaságra jellemző derű egy köznevelési intézményben? Vidám programok, jókedv, öröm – jó lenne, ha ezt rögtön látná mindenki, aki belép hozzánk. A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium épületét 2012-13-ban felújították; korszerű, világos, tiszta, de legyen még színesebb! Jelenjen meg még inkább a szalézi szellemiség a külsőségekben is! – gondoltuk.

A munka oroszlánrészre a téli szünetben zajlott. A bejáráttal szemben Don Bosco „köszönt” minket, az első emeleti zsi-bongóban Szalézi Szent Ferenc híres mondatát olvashatjuk: „Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel.” A térelváltástök kockái különböző színűek lettek, s felirat került a mosdókra is.

„Ilyenek a szaléziak, jót hordozó, vidám fiak” – énekelték a Don Bosco születésének bicentenáriuma írt rockoperában. Merthogy a vidámság és a jóság nem kizárja, hanem fölerősíti egymást. Minél vidámabb és színesebb egy iskola, annál jobb ide járni – s a Szaléziban igazán jó tanulni, jó dolgozni.

Szabóné Gonda Zsuzsanna

Szalézi ünnep a Szaléziban – A Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban január 22-én emlékeztünk Szalézi Szent Ferenc-re, a szalézi rend és egyben az intézmény névadó szentjére. A megemlékezést a Szent Család-templomban egy szentmisével kezdtük, amelyet Ábrahám Béla tartományfőnök atya celebrált. Méltatta Szalézi Szent Ferenc életét, munkásságát, és egyben a szent életeseeményein keresztül hívta fel a fiatalok figyelmét a szeretet és az elfogadás fontosságára.

A megemlékezést az Egressy Béni Művelődési Ház színháztermében folytattuk. Egy nagyon vidám és sok-sok lelket melegengető műsorszámmal teli „Ki-mit-tud?”-ot, a Szalézi Gálát tekinthették meg az iskola tanulói, tanárai és az eseményeken megjelent díszvendégek. Minden évben nagy izgalommal várjuk ezt a show-t, amelyet rengeteg felkészülés, próba és szervezés előz meg. Mind a szervezők, mind a fellépők remekeltek az idén. A megszokott, már-már hagyományosnak nevezhető műsorszámok mellett idén sok váratlan meglepetést is sikerült

Kazincbarcika – A Don Bosco Középiskola ünnepi műsorából

színpadra vinniük.

Színvonalas szórakozást jelentett a gyönyörű zongorajáték, ritmikus sportgimnasztika bemutató, a néptánc és a rockzenét játszó együttesek. Údító élmény volt a két musical a 10.A és a 10.C osztály előadásában. Az előbbi „A muzsika hangjai” című darabbal, míg az utóbbi a „József és a színes, szélesvásznú álomkabát” című darabbal lépett színpadra. A 9.A osztály műsorszámában József Attila -verseket hallgathattunk meg szavalat és ének formában. Az utolsó fellépő a „Matyi és a zenemanók” nevű együttes végképp lenyűgözte a közönséget egy Don Bosco ének metál feldolgozásával. A zsűrit idén iskolánk nyugdíjas tanárai, jelenlegi tanárai és végzősei alkották. Míg ők pontoztak, a nézőközönség videó bemutatásokat és mini előadásokat tekinthetett meg, többek között a szalézi animátorok mindennapjairól és munkájuk

fontosságáról, valamint a tavalyi római jutalomútról. A legnagyobb sikert azonban a végzős hatévolyamos osztály által készített film aratta, amelyben azt összegezték, hogyan változott meg a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium az alapításától eltelt öt év alatt.

Iskolánk énekkara és vezetője, Molnárné Marczis Erzsébet tanárnő nélkül idén sem jöhetett volna létre ez a műsor.

Almás Gáborné Fóris Judit

Don Bosco Középiskola
Névadójukat ünnepelték a Don Boscó-sok – A kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Középiskola és Kollégium 2016. január 29-én tartotta névadója égi születésének ünnepét, szentmisével, ünnepi műsorral, jutalmazással és vendégfogadással. A rendezvény szentmisével kezdődött a Szent Család-templomban, ahová meghí-

Kazincbarcika – A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium Szalézi Gálájáról

Óbuda – Csocsóbajnokság

honainkban világítsanak a hit, remény, szeretet és az öröm lángjaival, és vezessenek az úton Karácsony ünnepe felé. Este meglepődöttséggel konstatáltuk, hogy mind az ötven koszorú gazdára talált!

Sokan voltunk, jól éreztük magunkat, így nekünk már ezen a szép vasárnapon elkezdődött az advent!

Lóth Pálné Irén, Rác Zs. Enikő

VI. Don Bosco országos csocsóbajnokság

– 2016. január 9-én, szombaton tartottuk az immár hatodik alkalommal megszervezett Don Bosco Szalézi Csocsóbajnokságot Óbudán. Az eseményre a jeges, esős idő ellenére is nagy számmal érkeztek Óbudáról, Albertfalváról, Mogyoródról, Kazincbarcikáról és Szombathelyről is versenyzők, szurkolók egyaránt. Reggel a program hivatalos megnyitóján Ferenc atya köszöntött minket pár nyitó gondolattal, majd a szabályok és a menetrend tisztázása után megkezdődött a bajnokság. A játék 3 korosztályban zajlott, külön a felnőttben, ifjúságban, valamint az idén még több versenyzővel rendelkező gyermek kategóriában. A nap folyamán a kísérőknek, valamint azoknak, akiknek éppen nem volt meccsük, lehetőségük nyílt megtippelni a bajnokság alatt lőtt összes gól számát, a bárban forró tea és sütemények mellett Don Bosco életéről szóló Legyen ön is milliomos! vetélkedőt játszhattak, valamint Don Bosco kvízt tölthettek ki az oratórium területén elhelyezett életrajz alapján. Délben mindenki átsétált a templomba, ahol szalézi lelkiség szerint rövid imát tartottunk Pali atya vezetésével és Robert atya zenei segédletével, majd a templom előtt csoportképet készítettünk

vást kaptak a város vezető személyiségei, az Egri Főegyházmegye képviselői, a társszervezetek meghívottjai, az iskola tanárai, diákjai és Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök, aki a szentmisét bemutatta.

A mise után az Egressy Béni Művelődési Központban folytatódott az ünnepi program. Az iskola diákjai színvonalas műsort adtak elő, amit háromnapos felkészülés előzött meg Jávorkúton, tábor keretében.

Iskolánk tanárai oroszánrészt vállaltak a műsorban, hiszen a diákokkal együtt léptek színpadra egy-egy szerep erejéig. Molnár-Gál Béla igazgató úr is aktív részese volt az ünnepi produkciónak, amely kivívta a nézők elismerését. Nagyon jó, színvonalas és szórakoztató előadások kerültek bemutatásra.

A műsorszámok után a tanári kar tárgyi ajándékokkal jutalmazta a legjobb tanulókat, az iskola kulturális- és sportéletében részt vállaló diákokat és a kiemelkedő osztályokat.

A napot svédasztalos vendégfogadás zárta.

www.facebook.com/donbosco.kbarcika

ÓBUDA

Adventi koszorúk készítése – Ferenc atya megbízta az óbudai szalézi munkatársak csoportját, hogy készítsék elő, szervezzék meg azt a délutáni kézműves programot, ahol a közösség tagjai elkészíthetik maguknak az adventi koszorúkat. Erre a délutánra az animátorok külön játékokkal és kézműves programokkal is készültek a gyerekeknek. Az előkészületek során a szervezők között ment a találgatás, méricskélés, hogy vajon hány darab szalmakoszorúra és mennyi díszítő portékára lesz szükség, nehogy túl sok vagy túl kevés legyen a félhalmozott áru.

Végül 50 db koszorúalap beszerzésére szavaztunk. Kora délutánra megérkeztek az érdeklődő vendégek is, akik hamar feltalálták magukat és pillanatok alatt belemerültek a nagy munkába. Sorban készültek a szebbnél-szebb adventi koszorúk. Nagyon jó hangulatban telt a délután. Az óvodáskorúaktól egészen az idősebb testvérekig minden generáció jelen volt és kipróbálta kreativitását, ügyességét. Többen most készítették először koszorút. A koszorúk és ajtódísz alkotások mellett falatozni, teázgatni és beszélgetni is volt lehetőség, ami igen családiassá tette a készüléket. A lelkes animátorok a gyerekeknek több tepsi mézeskalácsot sütöttek, és a kisült formákat már együtt díszítették ki. Ezen kívül kézművességre is volt lehetőség. Robert atya időről időre megáldotta az elkészült adventi koszorúkat, hogy azok majd ott-

Óbuda – Adventi koszorúk megáldása

az összegyűlt közösségről. Ezek után a hideg ebéd következett forró teával, hogy mindenki újult erővel folytathassa a mérkőzést. A kieséses szakaszt körmérkőzések követték, majd az elődöntő és döntő után az eredményhirdetésre került sor. Óbudáról és Szombathelyről kerültek ki a győztes csapatok, az összes gólt pedig egy kazincbarcikai és egy mogyoródi versenyző tippelte meg legjobban. Gratulálunk mindenkinek, és köszönjük, hogy ennyien eljöttetek erre a már hagyományos eseményre!

Rózsa Réka

Óbuda – A Péter-Pál Iskola Don Bosco Gálája

Óbuda—Gyerekfarsang

Gyerekfarsang Óbudán – Idén is megrendezésre került az óbudai oratórium-i farsang. Több mint nyolcvan gyerek vett részt a farsangi időszak utolsó péntekére szervezett eseményen – a templomközösség és a környékbeli anyaotthonok gyermekei vegyesen. A lelkes óbudai animátorcsoport egy Torpedó játékkal készült a vidám gyerekseregnek, melynek során a csapatok furfangos kérdésekre kerestek választ, táncpárbajban vehettek részt, valamint a színpadra felállva jelmezeiket is bemutathatták. Rengeteg kreatív ötletet láthattunk, hála a gyerekek és szüleik ügyességének; láthattuk a budapesti új, fonódó villamost, tündéretet, R2D2-t, Éjkirálynőt, Legolast, egy osztálynaplót a sok más fantáziadús jelmez mellett, ami feladta a leckét a zsűrinek. A program után kis vacsorával is kedveskedtek segítőkész szülők és munkatársak. Vidámság és jókedv uralkodott az egész délután folyamán, reméljük az összes résztvevőnek boldog perceket szerezhetünk!

Lukács Bori

Óbudai animátorok hétvégéje Balassagyarmaton

Az óbudai animátorok hagyományos februári felkészülési hétvégéjüket ezúttal Balassagyarmaton tartották. Az oratóriumban működő különböző csoportok (ministránsok, korrepetálás, kis közösségek) vezetőivel kiegészülve húsz, a fiatalokért tenni vágyó fiatallal utaztunk abba a városba, ahol nem olyan régen még szaléziak is működtek. A hétvége folyamán sor került animátori élmények megosztására, elmélyülésre Don Bosco nevelési módszerében, a következő félév programjainak tervezésére, a nyári oratórium témájáról való gondolkodásra, léleképítés gyanánt pedig imára és szentségimádásra is. A hétvége egyik üdítő különlegessége volt a balassagyarmati kisanimátorok által készített Cool-túra, melynek során a vá-

ros néhány nevezetességét jártuk körbe csapatokban, miközben a helyi fiatalokat is jobban megismerhettük. Hálásan köszönjük nekik a készületet, a balassagyarmati plébánosnak, Tibor atyának nyitottságát, és minden munkatársának segítőkészségét, amivel fogadtak minket!

Jani Áron SDB

Don Bosco Gála 2016 – Minden év januárjának utolsó napjaiban Bosco Szent Jánosra emlékezik a szaléziak nagy családja. Mi is folytatjuk ezt a hagyományt, és január 29-ét teljes egészében a szalézi rend alapítójának szenteltük.

Délelőtt Havasi József atya mutatott be ünnepi szentmisét. Ezt követte a délutáni gálaműsor nyilvános főpróbája. A nézőteret már ekkor is megtöltötték az érdeklődők és a még nem szereplő kisiskolások.

Este érkezett a hagyományos gálaest

Az óbudai animátorok egy hétvégét töltöttek Balassagyarmaton

ideje, melyet idén is megtisztelt jelenlétével Ábrahám Béla tartományfőnök atya és a rend számos jeles képviselője, több száz kedves nézőnk társaságában.

A szereplőkkel együtt nagy izgalommal figyeltük az előadást a kulisszák mögül, és elképzeltük, hogy Don Bosco arcáról mit olvashatnánk le, ha őt is az első sorban láthatnánk.

Hisszük, hogy az égiek között örömmel, és talán büszkeséggel is figyelte, amint a színes német gyermekdallal, a kórus változatos énekeivel, vagy a kamaraegyüttes dallamaival megtelt a terem. Megmosolyogta Gombóc Artúrt, aki a fogyókúráját csokoládéval képzeli el, vagy a favágókat, akiket egyre inkább próbára tettek a főnökök újításai. Nem lepődött meg, amikor némafilm játszódott, és akkor sem, amikor a kamasz fiúk akrobatikus ügyességükkel kápráztatták el a közönséget.

A modern zenéket is szívesen hallgatta, hiszen vidám táncokat, ritmusokat, igazi közösségi alkotásokat láthatott. A Kis herceg újabb rajzötleteit, a játékos kémtörténetet is érdeklődéssel figyelhette, mint ahogy azon is jót mulathatott, ahogy Szórádi Viktor tanár úr valóságos medveként jelent meg a néptáncosok farsangi koreográfiájában.

Hisszük, hogy így történhetett, mivel egyik sokat idézett mondatával ezt üzen-te követőinek:

„Légy vidám és tedd a jót, a verebeket meg hagyd csiripelni.”

Bisztricsány Ágnes

Pakolják a kazinbarcikai családok számára gyűjtött karácsonyi csomagokat

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakközépiskola

Adománygyűjtés 2015 – Novemberben harmadik alkalommal hirdettük meg az adománygyűjtést a Meta-Don Bosco Szakközépiskolában. A diákok kezdeményezésére idén az egyik osztály egy nehéz sorsú családnak állított össze tartós élelmiszerekből álló dobozt, hogy nekik is legyen ünnepi asztaluk.

Hallgatóink nagy odafigyeléssel, komplett fogásokat állítottak össze és ennek alapján vásárolták az összeadott pénzből vagy hozták be a hozzávalókat. Megható volt, hogy a 18–20 éves fiatalok milyen figyelmességgel, átgondoltan állították össze a csomagok tartalmát.

A dobozok pedig szépen teltek, az osztályfőnökök nem győzték jelezni, hogy még szükségük van újabb dobozra. A tanárban, az irodákban pedig egyre több szépen becsomagolt adomány volt.

Az eredeti terv szerint csak tartós élelmiszerekből álló csomagokat szerettünk volna összeállítani a családoknak, aztán ez egy kicsit másként alakult! Mindenféle finomságok is kerültek a dobozokba! Először nem értettük, hogy a diákok miért jönnek kérdezni, hogy mikor kapják meg a családok a csomagokat, azután megértettük. Bizony, nem csak tartós élelmiszer került a dobozokba, hanem például szaloncukor, csokoládé, kekszek, cukorkák, dió, kakaópor, pudringpor, tartós tej, Nutella, kávé és még sorolhatnánk...

Az adománygyűjtést december 7-én fejeztük be. Idén az 51 osztályunk 68 nagy dobozt töltött meg, amelyeket Kopesik Gábor tanár úr és Rajesh atya szállított le Kazinbarcikára, hogy ott a szalézi szerzetesek Andrásfalvy János atya irányításával eljuttassák a rászoruló családokhoz. Diákjaink és kollégáink ismét olyan emberségről tettek tanúbizonyságot, amiért büszkék lehetünk arra, hogy egy közösség tagjai vagyunk!

Adventi gyertyagyűjtés – A tavalyi tanévhez hasonlóan, idén is három alkalommal volt adventi gyertyagyűjtés a Metában, kétszer a nappali tagozaton és egyszer az esti tagozaton.

A műsort idén is Lytton atya szervezte, akinek a tavalyinál népesebb zenész csapatot sikerült maga köré gyűjteni. Már hetekkel korábban megkezdték a próbákat. Délután és este kellemes dallamok szűrődtek ki a szalézi szobából, így biz-

META-Don Bosco SZKI – Adventi gyertyagyűjtés

tosak lehettünk abban, hogy idén is zenei különlegességekben lesz részünk!

A műsort mindenki kíváncsian várta, és elmondhatjuk, hogy mindegyik adventi gyertyagyújtásnak a jó hangulaton kívül komoly üzenete volt. Lytton atya első alkalommal a másik emberre való odafigyelést, a segítségnyújtást és a békét, a második alkalommal a szeretetet, a köszönetet, a tartalmas életre való törekvést állította mondanivalója középpontjába, és egy kísérlet bemutatásával tette azt szemléletessé és emlékezetessé mindenki számára.

Első ünnepségünkön Somogyi Zsuzsa igazgatónő, második alkalommal Ábrahám Béla tartományfőnök atya gyűjtötte meg a gyertyát.

Az igazgatónő elmondta, hogy az adományok, amit idén összegyűjtöttünk, az emberségről, a segítségről szólnak és megköszönte azokat a diákoknak és tanároknak. Béla atya rövid köszöntője után azt kívánta a hallgatónak, hogy karácsony ünnepe ne csak a szeretet, az ajándékozás napja legyen számukra, hanem sikerüljön a valódi szalézi közösségi életet is megtapasztalniuk.

Don Bosco ünnep a Metában – A META-Don Bosco Szakközépiskolában Don Bosco ünnep alkalmából ünnepséggel egybekötött szakmai napot rendeztek, amelyre olyan előadókat hívtunk, akik a saját szakterületükön példaként állíthatók a fiatalok elé, mind szakmai tudásuk, mind elhivatottságuk, szakmaszeretetük miatt.

Az ünnepség Quadros Lytton atya vetítéssel egybekötött előadásával és a fiatalok közös énekével kezdődött, majd a programok legvégén azzal is fejeződött be, így adva keretet az ünnepnek.

A SZÁMALK-Szalézi SZKI standja az idei Educatio kiállításon

A hallgatók különböző helyszíneken előadásokon vettek részt. Előadók voltak: Dr. Zacher Gábor, Dr. Juhos Andrea, Kárpáti Emőke, Lentulai Edina, Dr. Györfi Pál, az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítványa, Dr. Fogarasi Norbert.

Szép ünnepet és tartalmas napot tudhatunk magunk mögött!

SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola

„Adni jó!” – Iskolánk ismét meghirdette karácsonyi cipősdoboz programját, melynek keretében munkatársaink és diákjaink egy-egy cipősdoboznyi meglepetéssel járultak hozzá a kazincbarcikai Don Bosco Iskola diákjainak és családjainak ünnepéhez. December 15-én eljutot-

tak Kazincbarcikára a karácsonyi csomagok. Ezúton is köszönjük az adományokat, amelyekkel újfent szebbé tehetjük sok rászoruló család karácsonyát.

Óvodai látogatás – Dekorátor hallgatóink és tanáraink december 3-án meglátogatták az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Óvodába járó gyerekeket, hogy átadják a nekik készített játékokat. Az ajándékok hetekig készültek a tanulók nagy lelkesedésével. Jó volt látni, hogy az ovisok mennyire örülnek a meglepetésnek. Nagyon büszkék vagyunk a tanulóinkra és az általuk készített kreatív, hasznos, szép ajándékokra!

Educatio kiállítás 2016 – Január 21. és 23. között rendezték meg az Educatio Nemzeti Oktatási Szakkiallítást, amelyen mint minden évben, iskolánk is részt vett. Standunkat a dekorátor szakos tanulók tervezték meg és építették fel művész szaktanáraink segítségével. A látogatók száma rekordot döntött, csak a pénteki napon közel 16.000 érdeklődő látogatott ki a SYMA Csarnokba. Szorgalmas tanulóink mindhárom napon segítettek az iskola dolgozóit szórólapozással, tájékoztatással, fotózással. Idén egy kreatív színezőfallal készültünk az érdeklődők számára, melyet Molnár Csikós Hajna grafikus tanárunk tervezett. De emellett ismét lehetővé tettük a portrérajzolást grafikus tanulóinkkal, egyedi szórólapunkból pedig színes madarat hajtogathattak a kedves látogatók.

Örömmel tapasztaltuk, hogy a kazincbarcikai szalézi iskolákból is jöttek tanuló csoportok és megkeresték iskolánkat. Reméljük, közülük sokakkal találkozunk szeptemberben intézményünk tanulójaként.

Jámbor Melinda Kinga

PESTHIDEGKÜT

Előszilveszter – Idén második alkalommal került megrendezésre az „Előszilveszteri Party” a szalézi nővérek oratóriumában. Színes program várta azokat, akik részt vettek az eseményen.

Szerda este, rövid játék után egy egészen különleges élményben volt részünk. Egy frissen végzett csillagász jött hozzánk és egy roppant izgalmas témáról beszélt nekünk. „Mi volt a betlehemi csillag?” És szinte teljesen konkrét választ kaptunk a végére. A megoldás nem szupernóva robbanás vagy üstökös volt, hanem a Jupiter és a Szaturnusz bolygók együttállása, és az amúgy is ritka jelenséget még más csillagászati események kísérték. Az előadás után még kimentünk a szabad ég alá, és bolyongtunk még egy kicsit a csillagképek erdejében.

SZÁMALK-Szalézi SzKI – Látogatás az óvodában

Egy kis édesség és üdítő után elkezdődött az este második nagyobb programja. A csapatokra oszlott társaságnak meg kellett fejteni egy rejtvényt, ami nem volt könnyű, mert a megoldás felé vezető borítékokat is keresgélni kellett, amik utána csavaros mondókákkal utaltak a következő feladatra.

Az este további részében nem maradt el a zene és a tánc, de mielőtt a fiatalabbak haza mentek volna, összegyűltünk az est lelki programjára: Tóth Peti beszélt nekünk az év vége kapcsán az időről, arról, hogy hogyan is használjuk fel. Ezután felmentünk a kápolnába imádkozni, ahol Ewa nővér tartott nekünk egy rövid „jőéjszakát”-ot. Az imádság után egy kis tűzijátékban is részünk volt!

Pesthidegkút – Farsang az oratóriumban

Pesthidegkút – Előszilveszter

Aki még tovább maradhatott, annak folytatódott a szórakozás. Együtt énekelünk és akadtak olyanok, akik táncra is perdültek, majd elkezdtünk játszani. Voltak, akik beszélgettek, hajnalba nyújtva az éjszakát, de végül még napfelkelte előtt elment aludni a legkitartóbbak csapata is. Összegezve nagyon jól sikerült az este, hála a szervezőknek, különösen Ewa nővérnek és természetesen a Jóistennek. Várjuk a jövő évi előszilvesztert is, sőt reméljük akkor még több embernek sikerül eljönnie.

Skublics Péter, Skublics Zsófia

Farsang az oratóriumban – Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép szombati nap. Ezen a napon hétágra sütött a nap, s az ég tiszta kék volt. Az animanók már az esemény előtt egy órával ott gyülekeztek. Díszítettek, takarítottak, söpörtek, felmostak és pakoltak. Nagy főnökük, Ewa nővér bölcs tanácsokkal látta el őket. Mikor aztán elérkezett a várva-várt pillanat, jöttek sorban a vendégek. Hoztak magukkal sok finom

enni- és innivalót. A jelmezüket sem hagyták otthon. Volt ott macsó, tigris, macskanő, cowgirl, Mary Poppins, (b)anya, (villa)mos, kertész, egy ijesztő szellem is, és néha be-bekukkantott a bölcs Flavio apó is. Még sok más jelmezes ifjú és gyerek volt ott. Mikorra már mindenki megérkezett, szólt a zene, villogtak a fények és táncoltak a fiatalok. Sok játék után elhagytuk székeinket, s a zene ütemére roptuk a jobbnál-jobb bansokat. Miután mindenki elfáradt és megszomjazott, megbontottuk finomságainkat. Utána teli gyomorral leültünk és karaokéztunk szebbnél-szebb dalokat. Egy-két szuper csapatjáték is sorra került. S csak egy lufi esett áldozatul a versenynek. Aztán párbaj álltunk és újságtáncoltunk. Mikor a papír már oly kicsi lett, hogy nem fért rá két ember, akkor a nagyobbik nyakába vette a kisebbiket. Páros táncok is voltak, de akik már elfáradtak, azok leültek és egy jót beszélgettek a barátaikkal. Az animanók végig szorgo-

san dolgoztak és mindig odafigyeltek a másikra. Itt a vége, s ha nem hiszed, gyere el jövőre! :)

Koncz Klári

MOGYORÓD

Laura Vicuña ünnepe – A mogyoródi óvoda január 17-én ünnepelte névadóját és védőszentjét, Boldog Laura Vicuñát. A szentmisén, melyet a plébános, Tóth József Miklós atya mutatott be, párbeszédese formában idézte fel az óvodásokkal Laura Vicuña követendő életpéldáját.

A szentmise után az óvodások, szülők és az óvoda dolgozói átvonultak az oratóriumba, ahol a Don Bosco Nővérek vezetésével vidám családi vetélkedő keretében elevenítették fel Laura életének apró eseményeit.

Végül az anyukák és az óvoda dolgozói által készített finom süteményekkel zárták a vidám délelőttöt.

www.donbosconoverek.hu

Mogyoród – Laura Vicuña ünnepe

PÉCS

Az elmúlt évben a játszó délután a Gyárvárosi plébánián, amit havonta egyszer tartunk, pont Szent Miklós előestéjére esett. A gyerekek létszáma ezen a napon a megszokott duplája volt, alig fértek be a számukra kijelölt kis terembe. A gyerekeket a játéknál is jobban izgatta, hogy a játékot követő szentmisére Szent Miklós látogatását várták. A szertartás végén a szent püspök saját életének történetéből mesélt a gyerekeknek, majd ajándékosomagokat osztott. A karácsonyi ünnepekre is hivatalosak voltunk, bár az iskola ennek megrendezésében nem kérte segítségünket.

Az országos Don Bosco ünnepen a munkatársak közül négyen tudtunk részt venni. Még nem jártunk Pesthidegkúton, ezért ez külön élményt jelentett. A műsorban a legkisebbektől az animátorokig mindenki szerephez jutott. Változatos, szép, lelket simogató előadás volt és kitűnő szervezés. Dicséret és hála a kedves nővéreknek!

Már elkezdtük a készülődést május 21-én megrendezésre kerülő, megalakulásunk húszéves évfordulójának megünneplésére, ahová mindenkit szeretettel várunk. A műsor kialakulása után természetesen meghívót is küldünk, de addig is kérjük, akit érdekel, május 21-re ne tervezzen más programot.

Mezey Klára

Eger – Lelkigyakorlatos kollégisták

EGER

ÉLET-GPS – így neveztük el a lelkigyakorlatot, amely 2015. november 13–14-én került megrendezésre az Egri Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégiumban. Most csak a kollégisták egy része vett rajta részt, a második turnus márciusban lesz.

A rendezvény pénteken kezdődött szervezési információkkal és a kiscsoportok kialakításával. A csoportok rögtön el is vonultak a csoportmunka helyszíneire, és belekezdtek az első „feladatba”: összekovácsolni a csoportot játékokkal és közös megosztással. Az egész kollégiumban lehetett hallani a vidámság harsogó megnyilvánulásait.

Czibere Zsolt atya ennek a két napnak az „Életvezetési teológia” címet adta. Előadását azzal kezdte, hogy nagyon találóan megmagyarázta mi is a GPS a mi hitünkben, életünkben: az a szerkentyű, ami segít megtalálni a megfelelő utat a célunkhoz. Viszont egy GPS sem működik műhold nélkül. A mi életünk GPS-ének is van három „műholdja”: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ők vezetnek minket a helyes úton a cél felé.

Az előadás után ismét csoportbeszélgetések voltak, majd este megnéztük a Don Bosco című film első részét. A film után a

kápolnában mindenki leírta „mit visz haza” a filmből, tehát egy gondolatot, amelyet valóra szeretne váltani.

Szombaton előadás következett a bűnbánat szentségéről, majd egészen az ebédig az atya pihenés nélkül gyóntatott.

Az ebédet egy agyupihentető játék követte, majd Zsolt atya utolsó előadása. Isten szeretetéről beszélt, aki „felejt”, nem emlékezik többé a gyónásban megbocsátott bűneinkre, az a fontos számára, hogy boldogok legyünk.

A közös ifjúsági szentmise után a csoportok beszámoló gondolataival zártuk ezt a két gazdag napot. Sok fontos dologra kaptunk magyarázatot, és ami a legfontosabb: próbáltuk jó irányba beállítani életünk GPS-ét.

Gyórfi Ágnes

† Szijártó László
(1933–2016)

Szijártó László szalézi áldozópap 2016. január 2-án, életének 83., áldozópapságának 58. évében, szentségekkel megerősítve a veszprémi Csolnoky Ferenc Kórházban visszaadta lelkét Teremtőjének.

Szijártó László atya 1933. július 3-án született Kertán, mélyen hívő katolikus családban. Iskoláit Kertán végezte, majd Esztergomban érettségizett. 1949-ben kezdte meg a noviciátust Tanakajdon. 1950. június 30-án első fogadalommal kötelezte el magát, hogy Don Bosco követője akar lenni. Amikor 1950-ben a rendeket feloszlatták, a Győri Egyházmegyébe jelentkezett, ezért Győrben folytatta teológiai tanulmányait, ahol 1958. június 15-én pappá szentelték. Néhány nap múlva, 1958. július 2-án örökre elkötelezte magát a Szalézi Társaság mellett. 1950 után megtapasztalta a szerzetesi élettel járó nehézségeket. Felszentelését követően, mint újmiséspap a környei plébánián káplánként és hitoktatóként működött 1958-ban, majd különböző helyeken szolgált, így Rábapatonán 1959-1962 között, Beleden 1962-1965 között, Mosonmagyaróváron 1965-1968 között, Tatabányán 1968-1972 között, a kaposvári Nagyboldogasszony plébánián 1972-1973 között és végül a veszprémi Szent László plébánián 1973-1975 között. Nagysztergáron 1975-től, Lókúton 1983-tól, Péntesgyőrön 1985-től volt plébános. 1984-től címzetes esperes, 1988-tól érseki tanácsos és 1996-tól 2012-ig kerületi esperes volt. 2012-re sajnos ereje elfogyott, ezért a zirci Szent Bernát Idősek Otthonába került gondozásra. 2015. december 29-én bevitték a veszprémi kórházba, ahol 2016. január 2-án, a délutáni órákban az Úr magához szólította. László atya példamutató pap és szalézi szerzetes volt. Hatalmas lelkesedés sugárzott belőle és mindig kész volt kisegíteni a környező plébániákat.

**Tartományi Don Bosco ünnep
Pesthidegkúton**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vítális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36-30-296-5460; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: *A strenna posztere*
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.